

Sárospataki Református Lapok

LXIV. évf. 4. szám
2011. december

A tiszáninneri reformátusok lapja

*Mert egy gyermek születik
nekünk, fiú adatik nekünk.*

*Az uralom az ő vállán lesz, és így fogják
nevezni: Csodálatos Tanácsos, Erős Isten,*

Örökkévaló Atya, Békesség Fejedelme! (Ézs 9,5)

Kedves Olvasó!

Adventben megemlékezünk arról, aki eljött Messiásként, az Írások szerint megígért Szabadítóként. Megemlékezünk arról, hogyan jött: szegénységben, egy zűrzavaros, útra kényszerített, bolyongó világ bolyongó embertömegében istállóba, istálló jászolába. Az övéi közé, akik mégsem fogadták be; és az övéi közé, akik befogadták, így Isten fiaivá lehettek és hatalmat kaptak arra, hogy egymást igazán szeressék. Aki eljött, az a Messiás. Ez hit kérdése.

Aki eljött, majd megszólító földi élete, megváltó kereszthalála és üdvöt hozó feltámadása után felemeltetett az Atya jobbjára, nem hagyott el: visszajön. Újra eljön dicsőségben, hogy magához emelje övéit, akik Benne hisznek. Ez a mi reménységünk.

Aki Messiásként jött el, és Úrként tér vissza, az mégis jelen van, keres bennünket, hogy megérkezzen életünkbe, ünnepünkbe, hétköznapiunkba, hogy szeressen és szerethessük. Az Érkező az, aki ünneppé szentelheti karácsonyunkat, és aki jelenlétével ünnepet teremtett annyi alkalommal életünkben, otthonunkban és közösségeinkben.

Közösségeink a világ széthullásában mégis léteznek. A mégis-létezással jelle válnak: Isten országa jelenlétének felvillanásai. Felvillanásokról adunk hírt lapunk e számában: élnek gyülekezeteink, intézményeink, és megosztják életük, létezésük örömteli pillanatait most velünk – Önnel, kedves Olvasó! Kívánjuk, hogy beszámolójuk, vagy közös ügyeink közös átgondolása gazdagítsa adventi készülődésüket, Ünnepeket.

Igy kívánunk boldog karácsonyt!

(B.A.)

Sárospataki Református Lapok
A Tiszáninneni Református Egyházkerület Lapja

Felelős kiadó:

A Tiszáninneni Református Egyházkerület Elnöksége

Szerkesztőbizottság elnöke: dr. Dienes Dénes

Szerkesztőbizottság:

Barnóczki Anita, Füsti-Molnár Szilveszter,

Rácsok András, Rácsok Gabriella

Egyházmegyei sajtóreferensek:

Konc Gáll László,

Papp Zsolt, Szabó Ágnes

Teljes nyomdai előkészítés: Rácsok András

A szerkesztőség címe:

3950 Sárospatak, Rákóczi u. 1., srlszerk@gmail.com

Nyomda: Kapitális Kft. Felelős vezető: Kapusi József

Példányonkénti önköltségi ár: 500 Ft; **Eladási ár: 250 Ft**

ISSN 2062-6193

© Tiszáninneni Református Egyházkerület.

Bárminemű másolás és sokszorosítás a kiadó

előzetes engedélyéhez kötött.

Felhívjuk Olvasóink figyelmét, hogy kéziratokat nem őrzünk meg és nem küldünk vissza.

Gyönyörködöm a Te beszédedben 3
„Várom az URat, várja a lelkem, és bízom ígéretében.”

Élő teológia 4
A presbiter

Abauji Egyházmegye 6
Mindenki Karácsonya egy kicsit másképpen
Csendes nap Boldván
Emléktábla-állítás Hidasnémetiben
Másokban rejő önmagunk
Hálaadó istentisztelet Felsődobszán
Aki hitben nevelték a rájuk bízottakat

Borsod-Gömöri Egyházmegye 11
Gyülekezeti nap Mályiban
„Gyönyörködhessem templomában” - hálaadás Emődön
Összefogás a bűnmegelőzés érdekében
Hírek a Mezőcsáti Egyházközség életéről
50 éve konfirmáltak találkozója Nagybarcán

Egervölgyi Egyházmegye 16
Szórványközpont épült Andornaktályán
Énekkari találkozó Bükkzsércen

Zempléni Egyházmegye 18
Hálaadás a reformáció ünnepén – ÉRT 2011, Tokaj
„Jézusnak számít a kicsi” - szórványtalálkozó Lácacsékn
Hírcsok a sárospataki gyülekezetből
Bodrogközi presbiterek találkozója Karcsán
Ige és zene
„Út az életért”

Intézményeink 22
Nyílt napok az iskolánkban
Élet a Lévy József Református Gimnázium Tóth-Pál Diakotthonában
Patak visszavárja a diákjait
Emberséggel szolgálni - beszélgetés Szatmáriné Tóth Pál Ildikóval
Miért válasszuk a pataki Teológiát?

Az igazat mondd, ne csak a valódit... 28
Magyarország Európában 2011 végén

Misszió 31
Lehetőség és felelősség – cigánymissziós életjelek
Fény és árnyék egy helyen - Kontrasztkiállítás nyílt Miskolcon

Portré 34
Beszélgetés oktatásról, nevelésről, küzdelmekről, örömeikről

Kálvin sarok 37
A Bolsec-ügy

Ajánló 39
Szarka Miklós: Hatszemközt

„Várom az URat, várja a lelkem, és bízom ígéretében.
Lelkem várja az Urat, jobban, mint az örök a reggelt,
mint az örök a reggelt.” (Zsolt 130:5-6)

Várjuk a karácsonyt, e boldog, áldott, csodálatos ünnepet.

Mégis többen depressziósak lesznek az ünnepre, vagy annak végére. Nem úgy alakul az ünnepük, mint várták volna. Túl sokat vártak tőle, vagy mást vártak.

Így volt ezzel annak idején, 2000 évvel ezelőtt a zsidó nép is. Meg voltak az elvárásaik Istennel szemben, Aki megígérte nekik, hogy Szabadítót küld számukra. Elvárták, hogy a megígért Szabadító éppen olyan legyen, amilyenek elképzelték. Legyen dicső harcos, a nép vezére, aki a római elnyomás alól kimentí őket, és talán még a világ uraivá is teszi a zsidó népet.

Teljesen elképedtek, amikor kiderült, hogy Isten mást tervezett. Nem a rómaiak fogságából, az elnyomás alól, hanem a bűnökből akart szabadulást adni. Azt akarta, hogy a népe ne uralkodó legyen, hanem Istennek szolgáló. És ezzel nem tudtak mit kezdeni a zsidó vezetők.

Emlékezzünk csak rá, hogy Heródes palotájába bekopogtak a napkeleti bölcsek, mert itt keresték a nagy Szabadítót, de kiderül, hogy nincs ott. Heródes hívatja az írástudóit, hogy megtudja, hol is kell megszületnie a Megváltónak. És ők pontosan idézik a prófécíát, de egy lépést sem tesznek azért, hogy megnézzék Isten Fiát, akít évszázadok óta várnak, mert mást vártak, nem egy tehetetlen gyermeket.

Milyen nagy kísértés ma nekünk is az, hogy elvárásaink legyenek Isten iránt. Elvárjuk, hogy milyen legyen, mit tegyen, hogyan cselekedjen az életünkben, milyen legyen az ünnepünk. Talán még az istentiszteletra is elvárásokkal megyünk, mint egy moziba, és ha nem azt kapjuk, amire számítottunk, csalódottak leszünk, és nem is tetszik az egész.

Nagy különbség van a várás, a várakozás és az elvárás között. Az Isten szabadítására váró ember nyitott arra, amit Isten fog tenni. Nem képzelet, nem tervezi el, hogy Isten mit fog tenni, hiszen Isten gondolatai nem a mi gondolataink. Ő a legjobbat adja nekünk, de ha mi az elvárásainkkal beszorítjuk Őt, úgy érezhetjük, nem azt adta, ami kellett volna.

Isten áldása, szeretete akkor lesz igazán a miénk, akkor lesz igazán boldogító, ha tudunk nyitottak lenni arra, amit adni fog, és nem elvárni dolgokat tőle.

Ady Endre csodálatos verse nagyon szépen példázza, hogy mit jelent, amikor az ember találkozik Istennel. Így vall erről az Úr érkezése c. versében:

*Mikor elbagytak,
Mikor lelkem roskadozva vittem,
Csöndesen és váratlanul
Átölelt az Isten.*

*Nem harsonával,
Hanem jött néma, igaz öleléssel
Nem jött szép, tüzes nappalon,
De háborús éjjel.*

*És megvakultak hiú szemeim.
Meghalt ifjúságom.
De Őt, a fényest, a nagyszerűt,
Mindörökre látom.*

Hát így jött az első karácsonykor is az Isten közénk a földre. Várták, hogy jön harsonával, erővel, hatalommal, talán kegyetlen irgalmatlansággal, hogy eltörölje a zsidók szerinti ellenséget. De ehelyett jött kegyelemmel, irgalommal, szeretettel. Nem hatalommal, nem erővel, hanem békességgel. Jött egy gyermek képében, hogy kiszolgáltassa magát nekünk, hogy szívünkbe fogadjuk Őt, hogy ott belül átölelhessen, szerethessen, kiűzhessen haragot, irigységet, irgalmatlanságot, gyűlöletet.

Ezen a karácsonyon Hozzád is így jön. Szíved ajtaján kopogtat az Isten Fia, Jézus Krisztus, hogy téged is átöleljen, hogy szeretetét árássa rád, hogy betöltsön Lelkével, és hogy ezt áraszd másokra is.

Almási Ferenc
Nagyrosvágy

A presbiter

A presbiter szó megfelelője a Bibliában: vén, öreg. Ez eredetileg az életkoruk szerint idős embereket jelentette, akik az akkori gyakorlat szerint koruknál fogva olyan tekintéllyel rendelkeztek, hogy ők voltak egy-egy közösség vezetői. Mózesről olvassuk először, hogy Izrael népéből véneket bízott meg bizonyos vezetési feladatokkal, hogy a segítői legyenek.

Az Újszövetségben is gyakori a *preszbüterosz* szó, amit a bibliafordítások többféleképpen fordítanak: presbiter, elöljáró, vén. Az apostolok idején annyiban módosul az ószövetségi gyakorlat, hogy a presbiterek vagy vének nem életkoruk alapján lesznek egy-egy keresztyén közösség vezetői, hanem kiválasztás, megbízás alapján, ahol már sokkal kevésbé számít a tényleges életkor. Pál első missziói útjánál olvassuk először az új gyülekezetek presbiteréről. „Mután pedig gyülekezetként elöljárókat választottak nekik, böjtölve és imádkozva az Úrnak ajánlották őket, akiben hittek.” (ApCsel 14,23)

Az apostolok idején a vének feladata a gyülekezet pásztorolása volt. Pál apostol például ilyen megbízást adott az efezusi véneknek: „Viseljetek gondot tehát magatokra és az egész nyájra, melynek őrizőivé tett titeket a Szentlélek, hogy legeltessétek az Isten egyházát, melyet tulajdon vérén szerzett.” (ApCsel 20,28) Itt tehát a vének feladata tipikusan pásztori szolgálat: őrizői voltak a gyülekezetnek mint nyájnak és nekik kellett a nyájat legeltetni is, azaz lelkiileg táplálni.

Már ebben időben is a gyülekezet anyagi ügyeinek intézése is a presbiterek feladata volt. Amikor az antiókhiaiak segélyt küldenek az éhínség miatt a jeruzsálemi gyülekezetnek, akkor ezt a presbiterek veszik át. (ApCsel 11,30 – az ÚF szerint elöljárók)

Van, ahol a presbiterek az apostolokkal együtt szerepelnek, mint a gyülekezet vezetői: mikor Pál és Barnabás visszatértek Jeruzsálembe a missziói útjukról, „örömmel fogadták őket az apostolok és a vének.” (ApCsel 15,4) Péter apostol is ezt írja: „A közöttetek levő presbitereket tehát kérem én, a presbiterárs, ... legeltessétek a Krisztusnak közöttetek levő nyáját, ... önként, ne nyereszkedésből, hanem készségesen; ne is úgy, mint akik uralkodnak a rájuk bízottakon, mint példaképei a nyájnak.” (1Pt 5,1-3)

Talán ez az utóbbi ige adhat útmutatást arra, hogy ma mit is jelent a presbiteri tisztség.

Győri István

Az elmúlt hetekben zajlott gyülekezeteinkben a presbiterválasztás. A megújult presbitériumok 2012. január 1-jétől kezdik és folytatják szolgálatukat. Egy ilyen választási időszak jó alkalom arra, hogy felfrissítsük a tisztséggel kapcsolatos ismereteinket, hogy újragondoljuk, mit is jelent presbiternek lenni.

Az Úr népének mindig voltak Istentől rendelt vezetői. Az Ószövetségben olvassuk, hogy Mózeset elöljárók segítették a bíraskodás munkájában (2Móz 18). Aztán látjuk, hogy Isten hetven vént adott Mózes mellé, mondván, „hogy veled együtt hordozzák a nép terhét” (4Móz 11). Az újszövetségi gyülekezetben is megtaláljuk a közösség vezetőit. A vezető tisztségek közül az egyik legismertebb a presbiter tisztsége. Görög eredetű ez a szó, s egyaránt jelent elöljárót és vént, tehát korban idősebbet. Az Újszövetség a püspök (*episzkeposz*) szóval többször együtt említi a presbitert.

A reformáció fontosnak tartotta ezt a szolgálatot. Kálvin szerint a presbiterek az egyház kormányzói, ezért tisztségüket a lelkipásztor, tanító és diakónus tisztségével együtt ki kell emelni. Egyházunkban a 17. század első felében alakultak meg az első presbitériumok, azóta meghatározó tényezői a magyar reformátusság életének.

Az újszövetségi tanítás szerint fontos a presbiterek szolgálatba állítása (Tit 1,5; ApCsel 14,23). Isten akaratára a gyülekezet vezetője az egész közösséggel egyetértésben állítja szolgálatba a tisztségviselőket. A presbiteriség nem önjelöltek érvényesülési területe.

A kiválasztásnak feltételei vannak. Legyen az Ige embere, ahogyan a lelkipásztor is az. A taníthatóság és a tanítás fontos jellemzője a presbiternek (1Tim 5,17; Tit 1,8-9). Ez ma azt jelenti, hogy a presbiter rendszeres igeolvasó és igehallgató, sőt kész részt venni a helyi vagy közegyházi presbiterképzésben.

Legyen az élete átlátható. Ez leginkább a házasságának, családi életének rendezett voltát jelenti (Tit 1,6kk). Egy igemagyarázó írja: a presbiter számára „a család fölkészülési terep”. De a családi háttér a hitelesítő pecsét is, hiszen e nélkül nem lehet a nyáj példaképének (1Pt 5,3) lenni.

S végül, a presbiter közösségi ember. Nem egyedül tölti be szolgálatát, hanem egy lelki közösségben, a Krisztus-test egységében.

Kádár Ferenc

Egyházunk alkotmánya két fontos alapelvre épül: az egyetemes papság és a zsinat-presbiteri elvre. A világiakkal együtt történő egyházkormányzati hatalom forrása a törvényhozó Úr Jézus Krisztus és a törvény a Szentírás, megvalósítói pedig az egyháztagok összessége: a látható egyház földi kormányzásának a hatalma gyülekezeté. Az egyházközség az egyház vezetését választott tisztségviselők, a presbiterek útján gyakorolja, feladatuk az egyház lelki és anyagi életének irányítása.

Az egyház előtt álló feladatok végrehajtása a közösség képviselőitől nem vár valami különleges képességet. Elvárja azonban, hogy tisztességes, erkölcsös életet éljenek, önként kövessék az egyházi és állami törvényeket, figyeljenek embertársaikra, segítsenek a bajbajutottakon. Arra kapnak felhatalmazást, hogy minden munkájuk által lelki áldozatot mutassanak be és tanúbizonyságot tegyenek Krisztusról a földön. Minden keresztyén kötelessége, hogy közreműködjenek abban, hogy az egész földkerekségen megismerjék és elfogadják az emberek az üdvösség isteni üzenetét. Kötelességünk, hogy a családban gyermekeinket a keresztyén erkölcsiség szellemében neveljük. A tanításokra nem csak gyermekeinknek van szüksége, hanem valamilyen embertársunknak. Alapvető kötelességünk, hogy életünket hozzuk teljes összhangba hitünkkel. Mindennapi munkálkodásunk legyen példamutató mások számára. A politikai életben a keresztyén világiak lehetnek bölcsességünk szószólói. Kötelességünk, hogy a hazaszeretet nevében és az állampolgári feladatok hű végzése címen elkötelezzük magunkat az igazi

közjó előmozdítására. Szavunk súlyával érzük el, hogy a közhatalom igazságosan kormányozzon, a törvények pedig feleljenek meg az erkölcsi követelményeknek és a közjónak. A református egyház presbiterének különösen meg kell felelni ezeknek az elvárásoknak, mert ők nem Isten szolgálóinak szolgálói, hanem az egyetlen Úr szolgálói. A kapott kegyelmi ajándék segítségével a maguk munkaterületén szolgálva egészítsék ki a testület munkáját a gyülekezet építésére, melyben a lekipásztor mint a presbitérium tagja a vezetősért és a koordinálásért felel. A presbitérium tagjainak nem kiváló szólistáknak kell lenniük, hanem a maguk hangszerén jól játszó zenekari tagoknak, akiknek az együttzenélése folytán szólal meg hibátlanul a zsoltár, ahol a lelkész mint jó karmester vezet, de nem veszi át, nem veszi el a szólamot, meghagyva és erősítve ezzel a presbiteretek egyéni és közösségi felelősségét ügyeink intézése során.

Szathmáry Béla

Emberk, keljünk fel!

Mindenki Karácsonya egy kicsit másképpen

Abaújszántón több mint tíz éve kezdtük el az Abaújszántóért Egyesülettel a Mindenki Karácsonyát. Ez mindig a karácsonyt megelőző szombaton van, amikor együtt ünnepel a város lakossága. Dél előtt a Piac téren díszítjük fel a karácsonyfát. Ilyenkor kellemes karácsonyi zene szól, forró teát lehet inni és egy-két szelet kalács idézi meg a karácsonyt azok számára is, akiknek nincs lehetősége másképp ünnepelni. Délután a Művelődési Házban van egy műsor, ahol az óvodások, iskolások, énekkarok vállalkozó szellemű amatőr előadók műsorát élvezhetjük. Olykor még egy adventi hangverseny is színesíti a műsort.

Idén is készülünk a Mindenki Karácsonyára. Csak egy kicsit másképp. Az idei műsor így kezdődik: „Amikor eljött az idő teljessége, jónak látta a mi Urunk Istenünk, hogy beteljesítse ígérését és elküldje egyszülött Fiát. Hogy minden úgy történjen, ahogy a próféták által megjelentette, megmozdult az egész akkori világ. Útra kelt Mária és József, küldetést kaptak az angyalok, szavukra mozdultak meg a pásztorok és égi jel nyomán indultak el a királyok.”

Erre a megmozdulásra emlékezünk cselekvő módon, magunk is útra kelve. Elkísérjük a szent családot betlehemi útjára – utat mutatva Isten és egymás felé mai világunkban.

A Mindenki Karácsonya december 17-én délután 2 órakor kezdődik a Művelődési Házban, de nem ott ér véget! Útvonalunk első állomása a római katolikus templom, innen indulunk a görög katolikus templomhoz, majd a református templomban zárul az élő Betlehem. A különböző helyszíneken az általános iskolás gyerekek jeleneteikkel idézik fel a bibliai történeteket. Az út végén igazi számmárral és bárányokkal, szívet melengető énekekkel, egy kis pogácsával és teával várunk minden kedves érdeklődőt.

Csendes nap Boldván

„Kincs a cserépedényben” címmel csendes napot tartottunk október 15-én, a fehér bot napján, a boldvai református templomban. Tizenegy településről érkeztek hozzánk keresztyén testvéreink

Magyarné Balogh Erzsébet lelkipásztor, a Református Misszió Központ igazgatója tartott egy igen szemléletes, megdöbbentő előadást, amelyben rávilágított arra, mennyi szemetet rakunk, tartunk abban a törékeny cserépedényben, ami az életünk, élethelyzetünk, amelyet Isten azért alkotott, hogy

tőle jövő kincsekkel, értékekkel tölthesse meg Ő maga. Rávilágított arra, hogy a felhalmozott fizikai, szellemi szemét miatt a legtöbb emberhez nem juthatnak el azok az impulzusok, amelyek életek, családok sorsát képesek megváltoztatni, helyreállítani.

Bátorított bennünket, hogy merjük megtisztítani, sőt, teljesen megüresíteni magunkat Jézus Krisztus számára, hogy Ő tölthesse meg tartalommal a mi törékeny cserépedény életünket. A 2Korinthus 4,10 alapján a mi életünket Jézusnak a halála, és az Ő

élete kell, hogy teljesen betöltse, hogy ne maradjon hely a hiábavalóságokra, a felesleges időt, energiát, pénzt emésztő dolgokra.

Természetesen szükségünk van a mindennapi életünkben sok olyan eszköze, amely közvetlenül nem kapcsolódik a mi Krisztushoz tartozó, Krisztusban elrejtett életünkhöz, (pl. autó, bankkártya, igazolványok, pénz stb.), de ha ezeket is engedjük, hogy az Úr Jézus helyezze el az életünkben, akkor azokban is REND lesz.”

A kiscsoportos beszélgetésekben sokan elmondták, hogy szembenézve életükkel, bizony sok hibavalóságot, felesleges dolgot találnak. Örömmel vették a „kemény” beszédet.

A Missziói Központ vakmissziós munkatársa, Börzsönyi Jánosné lelkipásztor testvérünk előadásával segítette a résztvevőknek abban, hogy beleérezhessünk, milyen fizikai látás nélkül élni a mindennap-

okban. Megdöbbenő volt hallani, milyen sok honfitársunk nem látja azokat a csodálatos dolgokat, amelyek mellett mi naponta észrevétlenül elsétálunk, mert nekünk természetes.

A résztvevők és a magam nevében is hálásak vagyunk Istennek azért, hogy elcsendesedhettünk ezen a napon, hogy a Békesség Fejedelme itt volt közöttünk ígérete szerint. Feltöltek, új lendületre, erőre kapva mehetünk tovább azon az úton, amelyen a Szentlélek vezet bennünket, ha engedjük.

Csodálatos volt megtapasztalni az új szolgálati helyünknek és otthonunknak,

Boldvának megmozdulását. Idősek, fiatalok azon fáradoztak egész héten, hogy a hozzánk érkező vendégek jól érezzék magukat, ne csak lelkileg, hanem testileg is. Összefogtak református, baptista és katolikus gyülekezeti tagok, a kultúrház vezetője dolgozóival együtt, szakácsok és boltosok. Hisszük, hogy ez csak a kezdet volt és lesz folytatás! Lesznek még alkalmak, ahol szól az evangélium, ahol nem csak beszélünk, hanem teszünk is azért, hogy Krisztus testében egység legyen, hogy emberek élete megváltozzon, jobbra legyen, Isten kegyelméből.

Prókai Árpád lelkipásztor

Emléktábla-állítás Hidasnémetiben

Milyen lelkipásztornak lenni? Nehéz kérdés.

Általában a lelkipásztorok lelki értelemben finom, érzékeny emberek. Minden, amivel kapcsolatba kerülnek, sokszor erővel hat rájuk. Egyik pillanatban az égbe emelkednek, a következőben a földre zuhannak. Ki-be járnak a mennyország és a pokol között, s míg más az indulatait kedve szerint levezetheti, a lelkipásztor Jézustól tanult önuralommal próbál csendes maradni, ami persze nehéz életfeladat.

A lelkipásztornak a gyülekezetében Isten igazságát és a benne való hit erejét kell sugározni magabiztosan. Még akkor is, ha szörnyű kétségek gyötrik, és csendes magányában küzd emberi gyengeségeivel, fáradtságával, nehéz természetével. A legfontosabb a nyáj, ahogyan a pásztornak is. Egy se vesszen el közülük. Ezért nem engedheti meg magának, hogy megbetegedjen, netán kihagyjon egy vasárnapot. Felkapaszkodik a szószékre és hirdeti az Igét. Ha megszólítják, és segítséget kér-

nek tőle, nem teheti meg, hogy elutasítóan reagál. Mindez persze pusztán emberi erőből nem sikerülne. Emberi erővel ennyiféle élethelyzetben, ilyen változékony, szeszélyes feladatkörben helytállni nem lehet. Ha valaki becsülettel mégis el tudja végezni teendőit, akkor nyugodtan feltelezhetjük róla, hogy Isten segít neki. Beszélő viszonyban van az Úrral és az angyalokkal, akik szeretik őt, és megerősítik testben és lélekben egyaránt.

Azt is el kell mondani, hogy nagyon sok angyal van a gyülekezetek tagjai között is. Fényes lelkek, akik jó szóval, kedvességgel, időben nyújtott segítséggel és egy őszinte mosollyal, szívből jövő hálával, mint egy falat kenyérrel kínálják meg az olykor nagyon fáradt lelkipásztorukat. Sokat jelent számunkra, talán a végső elkeseredéstől és kimerültségtől menekülünk meg.

Nálunk, Hidasnémetiben Thomka István presbiter testvérünk előállt a gondlattal: jó lenne az itt szolgált és szolgáló lelkipásztorok neveit méltóképpen megőrizni az utókor számára. Megérdeklődtem. Mint minden jó kezdeményezésre, a presbitérium most is igent mondott, és lelkes segítők közreműködésével elkészült az emléktábla. Nemes Sándor faragóművész készítette el, s réztáblácskákra kerültek fel a nevek 1791-től indulva napjainkig. 220 évvel ezelőtt Molnár Pál lelkipásztor hirdette először az Igét a templomban. Áldott legyen a neve, és áldott legyen a hidasnémeti ősgyülekezet is.

Tízennyolc név található a táblán, s van néhány üresen hagyott táblácska, hiszen reményünk szerint lesznek még helyben lakó lelkészeink a jövőben is.

Emberek, lelkészek, akik háborúban, békeidőben, pusztító járványok közepette, becsületes és hazug világban, politikai csatározások viharában, természeti katasztrófák, tűzvészek riadalmában a helyükön voltak, és tették Istentől rendelt dolgukat.

A templomok nem csak kőből és fából épülnek. Van lelki értelemben vett tartóvázuk is. Egy adott gyülekezetben a lelki-

pásztorok ott szolgáló nemzedéke is ilyen, mely évszázadokra előre meghatározhatja a gyülekezet sorsát.

Október 30-án csendes, családi, egyszerű ünneplés keretében felavattuk az emléktáblát, mely ékessége lett kis templomunknak.

Kovács Balázs lelkipásztor

Másokban rejelő önmagunk

Mindig felemelő érzés látni, amikor magyar református emberek találkoznak máshol élő társaikkal. Akkor sem volt másképpen, amikor a gönci gyülekezet találkozott a munkácsi gyülekezettel egy rövid hétvége ereig, a munkácsi vár-árnyékában.

Nehéz feladat elé állítottak, hogy írjam meg mindazt, ami történt. Ezt az eseményt már mind a két oldal megírta, levonva saját következtetéseit sokkal szebben és méltóbban, mint ahogy én azt bármikor is megtehetném. Ezért szeretném a saját élményeimet megosztani az olvasó közönséggel. A meghívás a gönci kórus apropóján hozta össze a két társaságot egy fellépésre szóló felkéréssel a vasárnapi istentiszteletre. A gönci gyülekezet igent mondott rá, és a busz már indult is. Kírándulás a Felső-Tisza vidékén, vacsora, elszállásolás a munkácsi gyülekezet tagjainál, másnap istentisztelet, ebéd – mely a szorgos munkácsi asszonyok szakértelmét dicsérte –, várnézés és végül irány haza. Részletezni a történeteket nem szeretném, mert számomra mást jelentett az ott eltöltött két nap.

Először is maga az élmény, hogy nem magyar ajkú vendéglátó családot kaptunk. Azért volt olyan különleges – azon kívül, hogy a nyelvi akadályokat leküzdöttük –, mert egy ott élő külső személy szemével láthattam az ott élő magyarokat. Vendégszeretetük bárkinek dicséretére válna, miközben a kulturális különbségek mosolygatóan szembetűntek. A háromfős családban, ahol két napra szállást és egy kis családi szeretet kaptunk, a családfő nem beszélt magyarul, a feleség és a kislány viszont igen. Amikor megkérdeztem őt, miért járnak magyar ajkú gyülekezetbe – miután elmondta, családjá semmilyen módon nem köthető a kárpátaljai magyar lakossághoz –, azt válaszolta, „mert ott mások az emberek, mint idekint”. Ezen a vonalon indult el a beszélgetésünk, és sok érdekességet megtudtam kint élő honfitársainkról.

Volt egy megállapítás, amire kissé ködös emlékeimből még most is tisztán emlékszem. Mindenki, aki Kárpátalján él, legyen orosz vagy ukrán, akármennyire is utálják egymást, a magyarokat nagy becsben tartják. Ha szerelő kell, vagy bármilyen munka van, akkor mind a két oldalon magyart hívnak. Mint már említettem, a kislány is beszélt magyarul, és rövidesen az is kiderült, hogy magyar iskolába jár. Az itt feltett kérdésem megint csak kézenfekvő volt, és a választ egy kedves mosoly keretében kaptam meg. „Legyen akármilyen nemzetiségű, aki itt él, magyarul tudnia kell. A hétköznapi életben szükség van arra, hogy megértsd a másikat.”

A másik élményem már a templom falain belül és később a templom falai mel-

lett ért utol. A bent ülők létszáma, odakint pedig mindaz, ami a vendéglátásunk körül mutatkozott meg. Kárpátalján nincs olyan fogalom, hogy gyülekezeten belüli önkéntesség, mégpedig azért nem, mert amit mi annak hívunk, nekik azok olyan hétköznapi feladatoknak számítanak, hogy a rákérdezésnél szóra sem méltatták. Bizonyos kérdésekre pedig csak tágra nyílt kérdő szemek válaszoltak. Pedig a mi felfogásunk szerint önkéntes a kántor, a kórusvezető, a hitoktatók és a diakónusok is.

A harmadik és legfelemelőbb pedig a városban tett séta közben történt. Mindenki összeverődve nézegette a régi épületeket és fél füllel hallgatta az idegenvezetést. Ez volt az a pont, ahol feltettem magamnak a kérdést. Idegen? Ez az a szó, ami akkor ott senkinek eszébe sem jutott, mert olyan hangulata volt – pedig vadidegenek találkoztak vadidegenekkel –, mint mikor

két régi jó barát találkozik, s ott folytatják, ahol legutóbb abbahagyták. Nem voltak gátlások, nem volt szorongás. Ahogy megosztották a másikkal saját problémáikat, terveiket, álmaikat. Jól látszott a derűs arcokon, hogyan fedezték fel az emberek egymásban saját magukat

Mikor a busz ajtaja bezárult és integetve vettünk búcsút vendéglátóinktól, még csak körvonalazódott bennem az, amit később Taracközi Gerzson, a munkácsi lelkipásztor fogalmazott meg. Az ő gondolatával zárom soraimat. Május 22-ét az a csoda teszi kézzelfoghatóvá, amit egy ilyen alkalmon átélnek a gyülekezet tagjai, a dátumban csengő visszavonhatatlan tartalom: mindannyian egy helyre tartozunk, és mindannyian egy irányba tartunk. Remélem, minél hamarabb újra látjuk őket.

S. Zs.

Hálaadó istentisztelet Felsődobszán

A Felsődobszai Református Gyülekezet régóta készült erre az alkalomra, amely végre 2011. október 2-án elérkezett. A délután 2 órakor kezdődő ünnepi istentiszteleten a gyülekezet hálat adott a templom és környezete megújulásáért, az elvégzett munkákért.

A hálaadó istentiszteleten az igehirdetés szolgálatát Csomós József püspök végezte, a presbitérium által a meghívóba választott Ige, a Zsoltárok 127,1-2 alapján.

Az igehirdetés után a gyülekezet lelkipásztora beszámolt a felújítási munkákról, amelyet az elmúlt 5 évben végeztek el. Ezek a következők: külső festés, ajtó és ablak csere, járólappal lelakása, új kerítés és kapu. A felújítás megközelítőleg 4 millió forintba került. Ehhez anyagilag hozzájárultak: a Tiszáninneni Református Egyházkerület, dr. Ódor Ferenc, a Felsődobszáról elszármazottak és a gyülekezet tagjai.

A beszámoló után a gyülekezetet köszöntötte: Baksy Mária esperes asszony, dr. Ódor Ferenc országgyűlési képviselő, dr. Tőkéczi László egyetemi tanár, Kölonthe Sándor főjegyző, Varga Béla plébános és Luterán András polgármester.

A hálaadó istentiszteletet szavaltatok, orgonajáték és a szentistvánbaksai Szivárvány Asszonykórus műsora tette szebbé.

Az ünnepi alkalmat szeretetvendégség zárta.

Istennek legyen hála, hiszen az Úr segítségével minden munkánk és akarásunk hiábavaló lett volna, „De akit az Úr szeret, annak általában is ad eleget.”

Gazziné Vizi Éva lelkipásztor

Akik hitben nevelték a rájuk bízottakat

Egy református lelkipásztor és egy tanító emlékezete

A kis fügyödi gyülekezet tagjaira jellemző többek között az, hogy tisztelő emlékezetükben tartják Isten szolgáit, akik a korábbi évtizedekben, évszázadban szolgáltak közöttük. Isten iránti hálaadással emlékeznek az évfordulókon, rendben tartják a helyben eltemetettek sírjait.

Kissé szégyenkezve nézegettük egy ideje a temetőben azt a két romos sírt, amelyek Szilva István lelkipásztor és Vita Károly tanító urak emlékét őrzik, de nem volt lehetőségünk a felújításra.

Még 2010-ben érkezett, gyakorlatilag névtelenül adomány az esperesi hivatalba, azzal a kéréssel, hogy fordítsuk azt a sírok rendbetételére. Ez ebben az évben meg is történt.

Ennek a rövid híradásnak nem titkolt célja az, hogy az adományozó, aki magát „Szelídné” néven nevezte, ennek az újságnak lapjairól értesüljön kérése teljesítéséről. Ezúton mondunk köszönetet önzetlen segítségéért, és áldást kérünk életére Istentől.

Baksy Mária esperes

*Ti magatok is mint élő
kövek épüljetek fel lelki
házzá,
szent papsággá, hogy lelki
áldozatokat ajánljatok fel,
amelyek kedvesek Istennek
Jézus Krisztus által.*

Gyülekezeti nap Mályiban

Péter apostolnak ez az intelmé volt a mottója az október 1-jén Mályiban megtartott gyülekezeti napunknak. Mintegy ötven testvér élvezte Isten gazdag áldásaként egymás szeretetteljes, építő társaságát, valamint a gyönyörű napsütéses időt.

Megérkezésünkkor a Mécses Központ gondnoka szívélyesen fogadott bennünket, majd a reggeli frissítő elfogyasztása után gyermekek és felnőttek elfoglalták a számukra kijelölt termet.

Dandéné Pál Tünde két anyukával vállalta, hogy kézműves feladatokkal, énekléssel foglalja el a kicsiket, hogy mi, szülők zavartalanul figyelhessünk.

Az egész napi program ismeretét követően Urunkat dicsőítő énekkel telt meg a ház. Dandé András, gyülekezetünk lelkésze Péter apostol fentiekben idézett szavait ajánlotta figyelmünkbe és hangsúlyozta: mindannyian növekedjünk élő lelki házzá. Ösztönözzük egymást a szívünkben lévő tapasztalatok által, hogy milyen jóságos az Úr. Tűzzük ki célul, hogy tudatosan figyeljük a másik személyt, s vegyük észre benne, hogyan is szeretne Isten általa belépni a mi életünkbe.

KÖZÖSSÉG és **SZOLGÁLAT**. Kónya Ákos kórházi lelkész e két terület köré építette fel előadását, mely a János evangéliuma 13. fejezet 1-17. és 20. verseire épült. Ebben az igeszakaszban a húsvét előtti láb-mosás jól ismert története olvasható.

Jézus Krisztus felénk megmutató szolgálatait hangsúlyozta, s Péter reakcióján keresztül önmagunkat vizsgálhattuk meg. Az apostolnak saját elképzelése van a szolgálatról, nem akarja engedni, hogy Jézus megmossa a lábát. A kapott választ követően a másik végletbe esik, s már a teljes testét kívánja megmosatni. Péternek meg kell értenie, engednie kell, hogy Jézus megmossa őt, különben „semmi közöd sincs én hoz-zám”!

Kálvin János a magyarázatában segít meglátnunk: Krisztus itt nem egy évente ismétlődő szertartásról beszél, hanem arról, hogy egész életünkben legyünk készek mi, testvérünk lábát megmosni – feléje szolgálni.

Nagyon nehéz egy közösségen belül szolgálni testvéreket, de meg kell tanulnunk – mondta a lelkész. Akkor este, egyik tanítvány sem követte Jézus példáját! „Ha tehát megmostam a ti lábaitokat, én, az Úr és a Mester, nek-

tek is meg kell mosnotok egymás lábát.” (14. vers)

Az előadást követően érezhettük, hogy az Isten Igéje élő és ható, és megítéli a szív gondolatait és szándékait. Ötfős csoportokban értékelhettük a hallottakat, majd közösen megvitattuk az elhangzott tapasztalatokat. A jelenlévők egyetértettek abban, hogy gyülekezetünk szeretetteljes közösség, ahol Krisztus öröme látszik az arcokon, közvetlen emberi kapcsolatokat találhatunk, s az újakat is szívélyesen fogadjuk.

A megbeszélés alkalmával felmerült, hogy missziós területünkön, az Avason hiányzunk a köztudatból. Az itt lakók nem tudják, hogy létezik és működik közöttük a Református Egyház. Dolgozzunk együtt tovább, hogy ez a kép megváltozzon!

A nap során többször adódott alkalom, hogy jobban megismerjük egymást. Az ebédet követő órákban a fák árnyékában ülve, mindenki párt választhatott magának, akit egy személyes beszélgetést követően bemutatott a többieknek. Úgy gondolom, ez az alkalom rendkívül megerősítette a testvéri kapcsolatokat, és segített új barátságokat kötni.

G. Nagyné Szilvia

„Gyönyörködhessem templomában” (Zsolt 27,4)

Az emődi református templom első ránézésre kevés szépséggel tud gyönyörködtetni. A rozsdamessziről látszik a templomtornyon, omladozik a vakolat kívül és belül. Dáviddal együtt esedezünk megújulásért, mert csak álmainkban ragyog a templom. Az elmúlt esztendőekben ez-az megújult, de még mindig több a gyülekezetre nehezedő teher, mint az öröm.

Reformáció hónapjában járva alkalmat találtunk mégis a hálaadásra. Amikor a jövő ismeretlen, a jelen bizonytalan, Isten Igéje segítségével a múltra irányítottuk a figyelmünket. Voltak hitvallók, akiknek bizonyágtételére az egész település reformátussá lett. Voltak mecénások, akiknek támogatásával felépült a templom, amely borsodi viszonylatban a nagyobbak közé tartozik. A jegyzőkönyvek írják hihetetlen összefogásról, hogy 1811-re felépülhetett az emődi reformátusság első kőtemploma. Milyen gyönyörű lehetett, milyen boldog lehetett a gyülekezet. Kissé pironkodva állunk az Úr előtt, mert Isten mai népe számára egyre kevésbé fontos, hogy

2011. október 16-án a harang hívogató szavára megteltek a templompadok. Csomós József püspök ígéhirdetésében hangsúlyozta, hogy a köznepok is ünneppé lehetnek, ha Istenre tekintünk: mi mindent cselekedett értünk, velünk a Hatalmas. A történelemben cselekvő Isten kezében tartja az emődi reformátusság sorsát, és nekünk a magunk részét kell megtenni, amikor ilyen határvonalakhoz érve értékeljük az elmúlt esztendőket. Isten jósága, kegyelme és jóindulata velünk van akkor is, amikor mi csak kudarcokat és hiányokat emlegetünk. Dávid zsoltára olyan időben született, amikor még nem épült fel a jeruzsálemi templom, csak lelki szemével láthatta azt. Hasonló módon kell felismerni számunkra is a prioritásokat, amikor imádságos hálaadásban „egy” dolgot kérünk az Úrtól. A templom falai kétszáz éve hirdetik az Úr megtartó szeretetét és csodáit.

Dr. Dienes Dénes professzor rövid előadásában felelevenítette a 200 év legfontosabb eseményeit. A 21 évig tartó templomépítés gazdasági recesszió idején tör-

dolata köré épült, a Cantus Firmus egyházközségi énekkar pedig Joseph Haydn zsoltafeldolgozásokkal örvendeztette meg az ünneplőket.

A 200 éves templomban mégis lehet gyönyörködni. Ugyan sokaknak az enyészetet hirdeti, nekünk Isten gondoskodó szeretetét. Az alap nélkül épült templom pedig azt üzeni, hogy a fundamentum más, nem valami, hanem valaki: Az a kőszikla pedig a Krisztus volt. (1Kor 10,4)

Ezért reménységgel tekintünk a jövőbe tudva, hogy mindez hűségre kötelez.

Kósa Enikő lelkipásztor
Emőd

helyben van egy örökség, ami ránk bízott, amit óvni, gondozni kellene. A kicsiny mag, a maradék gyülekezet ereje kevés, de imádkozni tud: „Egy dolgot kérek az Úrtól, azért esedezem, hogy az Úr házában lakhassam egész életemben; láthat-sam, milyen jóságos az Úr, és gyönyörködhessem templomában.”

tént. Az emődi reformátusság elhivatottsága újra és újra próbára tétetett. Járványok, ellenreformáció, tűzvész, hadak pusztítása után is volt hit és erő nemzedékeken keresztül hirdetni Isten szeretetét és a reformátusság létjogosultságát a városban.

A gyermekek verses műsora Reményik „és Isten minden templomban lakik” gon-

Reményik Sándor: Templomok

Én csak kis fatornyú templom vagyok,
Nem csúcsíves dóm, égbeszökkenő,
A szellemóriások fénye rám ragyog,
De szikra szunnyad bennem is: Erő.

S bár irigykedve holtig bámulom
A dómok súlyos, drága titkait,
Az én szívem is álmod temploma
És Isten minden templomban lakik.

Összefogás a bűnmegelőzés érdekében

A Kazincbarcikai Rendőrkapitányság és a Varbói Református Egyházközség 2011. október 7-én „A Rendőrség és az Egyházak összefogásának alternatívái, eddigi tapasztalatok és a jövőben rejlő lehetőségekről a bűnmegelőzés területén” címmel tartott konzultációt Varbón.

A Kazincbarcikai Rendőrkapitányságon 2010 őszén indult el az a bűnmegelőzési program, melynek keretében a kapitányság illetékességi területén található települések egyházait kerestük meg azzal, hogy az elsősorban idős, egyedülálló emberek „megszólításában” kérjük a lelkészek segítségét, mivel jelentősen megszorodtak az úgynevezett „trükkös lopások.”

A kezdeményezés pozitív fogadtatást kapott, így kerültek kollégáink a „szószékre”, ahol bűnmegelőzési előadásokat tartottak, melyek gyakran spontán beszélgetésekké alakultak át.

2011. évben jelentősen csökkent az idősek sérelmére elkövetett csalások, bűncselekmények száma a Kazincbarcikai Rendőrkapitányság illetékességi területén, ez a rendőrség és az egyházak között létrejött összefogás eredménye is.

A rendőrség és az egyházak közötti együttműködés további lehetőségei-

nek felmérésére került megszervezésre a konzultáció, amelyen a rendőrség részről Nánássy Miklós r. alezredes, a B.-A.-Z. MRFK Bűnmegelőzési Osztály vezetője, dr. Toldi-Tóth Gábor r. alezredes, a Kazincbarcikai Rendőrkapitányság vezetője, a közrendvédelmi és határrendészeti osztály vezetője és az őrsparancsnokok vettek részt. A találkozóra meghívást kaptak a kapitányság területéhez tartozó településeken működő egyházak képviselői, valamint az egyházak elöljárói.

A református, a római és görög katolikus és baptista felekezetek képviselték magukat. A tanácskozást megtisztelte jelenlétével Szőnyi Tamás, a Borsod-Gömöri Református Egyházmegye esperese is. A templomban megtartott ökumenikus istentiszteletet követően a résztve-

vők értékelték az elmúlt év együttműködésének tapasztalatait és eredményeit.

Az együttműködést sikeresnek látták a résztvevők, így az a jövőben is folytatódni fog. Ennek részleteiről, illetve új lehetőségeiről is tárgyaltak a résztvevők.

Szternai Tamás
r. őrnagy őrsparancsnok,
a varbói gyülekezet tagja

Mezőcsáti Egyházközség életéről

2011. szeptember 10-11-én a Marosvásárhely-Csereajai gyülekezet óvodájának felszentelő, megnyitó istentiszteletén vetünk részt négyfős gyülekezeti küldöttségünkkel. A gyülekezet több éve dédelgetett álma vált valóra a nyár folyamán. Ötvös József esperes hirdette az Igét. Papp Béni lelkipásztor számolt be a többéves előkészítés után elkészült új épületegységről, ami magában foglal két óvodai csoport befogadására alkalmas termet a kiszolgáló részekkel együtt, valamint egy emelt szintű tetőteres beépítés eredményeként egy nagyobb területű szolgálati lakást.

Az óvoda a Marosvásárhelyi Református Kollégium tagintézményeként működik gyülekezeti kezelésben. Az első óvodai csoport 26 fővel, két óvó nénivel kezdte meg működését.

Az ünnepi istentisztelet második felébe kapcsolódottak be a gyermekek, énekekkel és verssel szolgáltak. A gyermekek szülei csaknem kivétel nélkül a gyülekezet tagjai.

Az ünnepi istentisztelet megható része volt, amikor a szülők gyermekekkel együtt vehették az áldást az úrasztala körül, amit Varga László ny. lelkipásztor a gyülekezet korábbi lelkipásztora mondott el megható módon!

2011. október 15-én szombat délután szolgált gyülekezetünk négyzólamú vegyeskara a miskolci evangélikus templomban a Veczán Pál XVIII. Egyházzenei kórustalálkozó rendezvénysorozat keretében. Meggazdagító és tanulságos volt egymás kórusait meghallgatni, egymás hite és énekes szolgálata által épülni.

2011. október 21-22-én gimnáziumunk 25 fős tanári karával töltöttünk együtt két tartalmas napot a Megbékélés Házában Berkefűrdőn. A konferencia célja és szándéka egyrészt a közösségépítés volt, másrészt egymás alaposabb megismerése, hogy a fenntartóváltás nyomán a gyülekezetbe az egyházi oktatási rendbe történő megérkezés, betagozás minél zökkenőmentesebben

zi gimnázium jellemzőit, elvárásait, egy saját magunkra érvényes jövőtervet, jövőképet és identifikációt! A csoport előadói dr. Hézsér Gábor és dr. Fruttus Levente tanár urak voltak.

2011. október 23-án vasárnap a délelőtti istentisztelet keretében ünnepeltük őszi nemzeti ünnepünket. Alexa Gábor lelkipásztor hirdette az Igét. Református általános iskolás tanulóink és gimnazista diákjaink nagyon szépen egymásba kapcsolódóan mutatták be ünnepi műsorukat a mintegy 900 fős gyülekezet közösségében. Az istentisztelet után a város főterén folytattuk ünnepünket. Az ünnepi beszédben Mezőcsát város 56-os mártír tanítójáról emlékeztem meg, személyéhez kapcsolva a helyi 56-os történéseket. A megemlékezés aktualitását halálának 50. évfordulója adta.

Amikor börtönévei után amnesztiával szabadulva hirtelen támadt betegség következtében elhunyt, 51 esztendő volt, benne 27 éves tanítói szolgálattal. Életét adta hazájáért, szűkebb pátriájáért. Derékba törte életét, pályáját a brutális értelmetlen politikai megtorlás. Az igaznak emlékezete áldott.

1993-ban Antal József kormánya Göd város polgármesterén keresztül adta át Sándor fiának a néhai Édesapjának szóló 1956-os posztumusz kitüntetést. Emléke ma is él a szívekben, idősödő tanítványai nagy szeretettel és tisztelettel őrzik emlékét. A Dr. Enyedy Andor Református Általános Iskolánk nagy udvarának folyosóján a tanteremnél, ahol tanított, márványtábla őrzi emlékét 2003. június 22-e óta.

2011. október 24-én hétfőn a Partiumból, az Érmihályfalvi Református Óvodából érkezett óvodánkba egy 5 fős küldöttség tapasztalatcserére, egy munkanapra.

2011. október 27-28-án a Csereajai testvérgyülekezet óvodájából érkezett két óvónéni két lelkipásztorral együtt szakmai tapasztalatcserére. Mindkét esetben különösképpen az óvodai hitoktatás, annak integrálása az egész napos foglalkozásokba került az érdeklődés előterébe. Az egymástól való tanulás szép idejét éltük meg együtt

Az óvoda fenntartására, mindennapi működtetésébe nagyon sok önkéntes gyülekezeti szolgálattevő kapcsolódik be. Sajátjuknak tekintik teljes mértékben.

és eredményesen tudjon megtörténni. Összegeztük az első két hónap tapasztalásait, és különböző kiscsoportos és plenáris foglalkozások keretében próbáltuk megfogalmazni egy önkormányzati és egy egyhá-

teljesen ember- és gyermekközben, minden protokoll nélkül együtt dolgozva, egymást meggazdagítva.

2011. november 6-án tartottuk presbiteri tisztújító választói közgyűlésünket.

2011. november 12-én szombaton gyülekezeti napot szerveztünk. Dél előtt 9 órától az óvodában „Palánta napot” tartottunk a kisgyermekes szülők részére. Gyermekekkel együtt érkeztek, a bölcsődébe és az óvodai csoportszobában a gyermekekre felügyeltek, míg a 35-40 fős felnőtt közösség Alexa Gábor lelkipásztor bevezető áhítata után hallgatta meg dr. Fodorné dr. Nagy Sarolta lelkipásztor, főiskolai tanár igen tartalmas, nagyon sok információt, segítséget tartalmazó előadását „Milyen a jó szülő?” címmel. Az előadást szívélyes légkörben lezajló megbeszélés követte, konkrét kérdések, esetek megbeszélésével.

Délután 2 órától a templomban dr. Tókéczki László egyetemi tanár úr előadását hallgathattuk a templomban a református gyülekezeteink történelméről, történel-

mi küldetéséről, különös tekintettel a délborsodi részre. A tanár úrtól megszokott lendülettel, szívét-lelket-értelmet örömmel, hittel, ismerettel, történelmi tanulságokkal, a jövőre mutató igazságokkal betöltő gazdagsággal megtartott előadásnak voltunk boldog, megajándékozott tagjai. A mintegy százfőnyi hallgatóságot az iskolában szerény szeretetvendégségre hívtuk. Ezzel párhuzamosan egy másik osztályteremben Victor László lelkipásztor vezetésével gyülekezetünk fiatal felnőttek bibliakörének tagjai „Láthatatlan színházat” rendeztek a teremtés történetéből.

Délután 4 órától Bundzik Tímea orgonaművész tanárnő orgonahangversenyének lehettünk részesei, több mint nyolcvan. Szólt az orgonaművek szerzőiről, a darabok jellemzőiről, így a nagyon szép előadásnak még inkább lehettünk értői és megcsodálói. A gyülekezeti napot a lelkipásztorok együtt készítettük elő gyülekezeti munkatársainkkal.

2011. november 19-én szombaton tartjuk általános iskolai és óvodai jótékonyági bálunkat 160 fő részvételével. A bál első részében tanulóink és óvodásaink szerepelnek táncbemutatóval, diákzenekarral, népi játékokkal.

2011. november 21-én Marosvásárhelyen írjuk alá Székely Emese és Pásztor Éva igazgató asszonyokkal a Marosvásárhelyi Bólyai Református Gimnázium és a Mezőcsáti Református Gimnázium és Közgazdasági Szakközépiskola közötti testvériskolai megállapodásunkat.

2011 adventjének minden vasárnapján délelőtt általános iskolánk diákjai szolgálnak a templomban. Advent második vasárnapjára a Felvidékről a hanvai testvérgyülekezetünkől fogadunk küldöttséget, benne a gyülekezet énekkarát Nagy Ákos Róbert esperes és felesége vezetésével.

„Örüljetek az Úrban. Mindenkor! Ismét mondom örüljetek. Az Úr közel!” (Fil 4,4-5)

Gazda István

50 éve konfirmáltak találkozója Nagybarcán

Ünnepi alkalomra hívogattak 2011. október 30-án a nagybarcai templom harangjai, amelyek közül az egyik műemlékharang, az 1520-as években készült, a nógrádszakállyi harangöntő mester munkája, latin nyelvű felirata magyarul így szól: „Ó Dicsőség Királya, jöjj békével!”

Megterítve várta az úrasztala újbor alkalmából a gyülekezet tagjait, és szeretettel hívtuk erre az istentiszteletre azokat a testvéreket, akik 50 évvel ezelőtt konfirmáltak, 1961-ben tettek vallást Krisztusba vetett hitükről, és a gyülekezethez való hűségükről nagytiszteletű Fazekas Gábor lelkipásztor úr idejében.

A konfirmációi anyakönyv szerint 15 fiatal tett fogadalmat öt évtizeddel ezelőtt. Van, aki külföldön él, többen az ország más településein találtak otthonra, hárman pedig már elmentek közülük a minden élők útján. Nyolcan voltak jelen az egykori konfirmandusok közül: Budai Béla, Czövek Imre, Czövek Károly, Harnócz István, Mihály Jánosné, Petik Józsefné, Polacsek Károly és Tóth Kis Károly.

A hálaadás Igéje, amelynek alapján a gyülekezet lelkipásztora köszöntötte őket, megköszönve Isten életükben megtapasztalható gondviselését, az Efézusi levél 2,8-ban olvasható: „Mert kegyelemből tartattok meg, hit által; és ez nem töletek van: Is-

ten ajándéka ez.” Ez az Ige volt olvasható azon az emléklapon is, amelyet átvehettek az ünnepi istentiszteleten. Úrvaacsoraosztás után szeretetvendégség zárta a találkozást.

Vadnai Zoltán lelkipásztor
Nagybarca

Szórványközpont épült Andornaktályán

2011. november 6-án, vasárnap délután ünnepre gyülekezett össze az Andornaktályai Református Missziói Egyházközség tagjainak és az Egervölgyi Református Egyházmegye lelkipásztorainak közössége.

Igen, ünnep volt ez mindkét közösség számára, mert a közelmúltban felszentelt felsőtárkányi Kálvin Templom átadása után, egy újabb egyházi épület jelzi azt, hogy az Úr milyen csodálatosan működik, s hogy mit jelent az, ha kegyelme, szeretete találkozik álmainkkal, vágyainkkal.

Az andornaktályai kicsiny gyülekezet, a hozzá tartozó szórványgyülekezetekkel együtt évekkel ezelőtt elhatározta, hogy azt a nagy kertet, mely a templom épületéhez tartozik, jó lenne valamilyen formában hasznosítani. A gyülekezet korábbi lelkipásztora, néhai Denke Gergely nagytiszteletű úr még művelte ezt a földterületet, de ahogy telt-múlt az idő, erre a célra már nem lehetett használni. A legjobb ötlet az volt, hogy jó lenne értékesíteni ezt a közel 3000 m²-nyi földterületet.

2009-ben sikerült eladni a területet és jött a gondolat: kellene egy kis lelkészlakást építeni a templom mellé, mert a lelkipásztor a szomszédos Maklárról

látja el a szolgáltatásokat. Miután láttuk azt, hogy milyen költséges lenne ennek kivitelezése, megvalósíthatatlannak bizonyultak elgondolásaink.

Ekkor az Úr adta azt a gondolatot, hogy épülhetne egy lényegesen kisebb gyülekezeti terem, kiszolgáló helyiségekkel, mely lehetne egyfajta szórványközpont is, amely lelki otthona lenne a Missziói Egyházközség gyülekezeteinek. A tervek elkészültek, melyeken szerepelt egy közösségi terem, egy kis konyha és egy víz-blokk, mintegy 60 négyzetméternyi alapterületen.

2010 nyarán elkezdődött a kivitelezés, melyet imádságaink kísérték. Istennek hála, minden rendben haladt, amit jelez az igényesen elkészült épület is. A kivitelezés úgy került 10,5 millió forintba, hogy a vállalkozó adományként végezte el a meglévő templom épületének tetőcseréjét, valamint számos, a templomépület körüli munkát.

Engedtessék meg, hogy felsoroljuk azokat a szórványgyülekezeteket, melyeknek jövőbeli hajléka lesz az új szórványközpont: Ostoros, Aldebrő, Feldebrő, Verpelét, Parád, Recsk, Sirok, Balaton, Bekölce.

Úgy gondolom, méltán ünnepeltünk ezen a hűvös novemberi napon, hiszen az Úristen egy régi vágyunkat teljesítette be. Az Isten, aki az örökkévaló hajlék, most kőből épített lelki otthonnal ajándékozott meg bennünket.

Isten Igéjét dr. Kádár Zsolt egervölgyi esperes szólaltatta meg a 90. zsoltár alapján, majd a Birtalan Judit karnagy asszony által vezetett mezőkeresztési Kamarakórus énekeiben gyönyörködhetett a nagyszámú gyülekezet.

Hajdu László, a gyülekezet lelkipásztora beszámolt a missziói egyházközség mindennapjairól, valamint a szórványközpont

építéséről. Megható és felemelő volt az egyházmegye lelkipásztorainak köszöntése, áldáskívánása, s az is, amikor énekszó kíséretében léphettük át az új épület küszöbét.

Mindannyian feltöltődve, hálával a szívünkben gondolunk vissza erre a csodálatos alkalomra. Célunk az, hogy a jövő-

ben is jól sáfarkodva az Úr áldásaival, hatékonyan végezzük a szórványok gondozását, mely munkánkban áldott segítség az új Szórványközpont modern épülete.

Hajdu László lelkipásztor

Énekkari találkozó Bükkzsércen

Immár hagyomány, hogy az énekkari próbák beindulása után, egy alkalmas őszi időpontban az Egervölgyi Egyházmegye kórusai találkoznak. Beszámolnak terveikről, elmondják örömeiket, és hálát adnak az Úrnak, hogy a gyülekezetekben van kedv és szív a kétszeresen mondott imádsághoz. Idén Bükkzsérc adott otthont az alkalomnak. Október közepén még a gyönyörű őszi idő is mosolygott a kicsiny, de színes, barátságos találkozóra. A négy énekkar és a gyülekezeti tagok megtöltötték a templomot, örömmel hallgattuk dr. Kádár Zsolt esperes úr áldott szolgálatát. Az énekesek pedig szinte az őszi színeket sorakoztatták fel, megmutatták, hogy ha engedünk a Lélek vezetésének, mindenki megtalálja a gyülekezethez illő stílust.

Így szólalt meg az átányi gyülekezet női kara. Karnagyuk, Szilva Boglárka vezetésével idén új darabokat hoztak. A tiszta női hangok megbízhatóan adták tovább a harmóniákat, felemelő volt hallgatni!

A cserépfalui gyülekezet énekesei nehezebb dolguk volt, épp szolgálatba állt Szilágyi Zoltán nagytiszteletű úr, mikor feleségét megkeresték, hogy szeretnének énekelni. Milyen jó, ha kész a szív! Jöttek lelkesen, öröm, hogy hozták őszinteségüket.

Noszvajról vegyeskar érkezett, akik már nem először énekeltek a templomban. Úgyesen elhelyezkedtek, és bár még nem volt túl sok próba, mégis komoly művek szólaltak meg, többek között Birtalan József művei.

A helyi gyülekezetben a presbitérum énekelt. A férfiak ajkán megszólalt halleluja ének, illetve citera, furulya és tárogató kíséretével két népdalzsoltár.

Volt tehát egyszólamú éneklés, külön férfi-, és női kar, illetve a klasszikus kórusforma: négyszólamú vegyeskar is. Hála Istennek, hogy nem csak külön énekelünk, hanem ismert gyülekezeti énekeink közösen zengtek, kiáradva a templom ajtaján, szállva a bükkzsérci dombok fölött. A templomi alkalmat követően a kicsit hűvös, de annál szebb naplementében még pár falat mellett maradtunk együtt, hisz immár évről évre egyre több régi és új ismerőssel tudunk találkozni. Az Úr megáldott minket, mi is áldjuk az Ő háromszoros nevét!

Ferenc József lelkipásztor

Hálaadás a reformáció ünnepén

- ÉRT 2011, Tokaj

Ismét ünnepelni gyűltek össze Tokajban a reformátusok. Mintegy öt hónappal az Észak-keleti Református Találkozó (ÉRT) július 1-3. közötti ünneppsorozat után 2011. október 31-én, a reformáció emléknap-

lyen jó és áldott dolog, ha az atyafiak egyetértésben lehetnek. Ezt az egyetértést segítette az az isteni kegyelem, melyet a szervezők

ján, a rendezvény lezárására került sor. Ugyanis az egyházi vezetést fontosnak tartotta, hogy köszönetét fejezze ki Tokaj Város Polgármesterének és Képviselő-testületének, mindazért a segítségért, közreműködésért, amelyet nyújtottak az ÉRT megrendezése során.

Az előkészületi munkák, amelyek már 2010 decemberében megkezdődtek, eleinte csak ötletelés szintjén, mindazonáltal nagyon komolyan folytak. Ezeknek a beszélgetéseknek adott helyet a Pulai Ede Színház igazgatója, Dévald István, aki rendszeres résztvevője, tanácsadója volt a megbeszéléseknek. A célegyenesbe érve pedig a segítség és a különböző közösségi helyek rendelkezésünkre bocsátása mellett a lebonyolítás igen komoly feladataiból is részt vállalt. Ezen a találkozón együtt lehetett a Kárpát-medence észak-keleti régiójának háromezres közössége, akik megtapasztalhatták azt, hogy mi-

tapasztaltak meg a város részéről, mind erkölcsi, mind természetbeni támogatás terén, de az évszázados borkultúrában való jártasságában és a szívélyes vendéglátásban is.

Ennek kapcsán érlelődött a gondolat, hogy ezt mi módon viszonzhatnánk, kifejezésre juttatva abbéli örömmünket, hogy szoros együttműködő partnere volt a város gyülekezetünknek, egyházunknak.

Ennek a köszönetnyilvánításnak manifesztuma volt az a három egyházi címerrel ékített zászló, amit a Tiszánineni Református Egyházkerület (TIREK) püspöke, Csomós József adományozott. Így örvendeztetve meg Májer János polgármester urat a Magyar Református Egyház címeres zászlójával. Míg a város képviselőtestületének szánt TIREK címeres zászlót Dévald István vette át Kis Gergely Márton, helyi lelképásztortól. Majd pedig az ünnepségnek és a rendez-

vénynek helyet adó tokaji egyházközségnek adatott át a Zempléni Egyházmegye zászlaja dr. Börzsönyi József esperes úr által.

Ezen ünnepi alkalmon részesek lehettek a jelenlévők egy egyháztörténeti előadásnak is, melyben dr. Dienes Dénes sárospataki professzor többek között Batizi Andrásról, az énekszerző prédikátor tokaji forgolódásáról és alapvetően a városnak a reformációhoz kötődő viszonyáról beszélt.

Az ünnepség szeretetvendégséggel zárult, amit a gyülekezet áldott kezű tagjai szeretettel készítettek és kínáltak a vendégek számára egy pohár jó tokajival. Isten áldja meg az atyafikat abban az áldott

közösségben, amelyre hívott bennünket az Úr Jézus Krisztus az egy testben.

Kis Gergely Márton

„Jézusnak számít a kicsi”

A Zempléni Református Egyházmegye ebben az évben 2011. november 13-án Lácacsékén a református templomban tartotta meg a Szórvány- és Kisgyülekezetek találkozóját. Nagy örömmel és buzgósággal készültünk erre a találkozóra. Lácacséke sajnos mára a kisgyülekezetek közé tartozik, szépen felújított templomában mindössze 48 egyháztagot számol, a valamikori „fényes Láca” létszámában összezsugorodott, és az 550 férőhellyel rendelkező templomban ez a néhány gyülekezeti tag elvész. A délutáni harangszó 15 szórvány- és kisgyülekezetből hívogatott. Isten kegyelméből 140-en lehettünk együtt a monumentális templomban, ahol a felújított csillárok gyönyörűen ragyogtak és világítottak, a sötétbarnára festett padok fényesen díszítették a hófehér falakat. Az áhítatos csendben mindenki Istenre tudott figyelni, mert megéreztek, ide az Úr szeretetéből jöhettünk. Ő várt bennünket, hogy megszólítson az Ő Igéje által. Az igehirdetés szolgálatát dr. Börzsönyi József esperes végezte, a Jelenések könyve 3,7-9 versei alapján: „Tudok cselekedeteidről. Íme, nyitott ajtót adtam eléd, amelyet senki sem zárhat be, mert bár kevés erőd van, mégis megtartottad az én ígémet és nem tagadtad meg az én nevemet”.

Isten ismeri cselekedeteinket, örömeinket és bánatainkat is, a találkozó jelentősége abban rejlik, hogy egymást biztassuk, összefogjunk, és új reményt adjunk közösségeinknek – mondta az igehirdetésben az esperes.

Almási Ferenc nagyrozvágyi lelkipásztor „Aprópénz” címmel tartott előadást. Jézusnak számít a kicsi is, világított rá bibliai példákon keresztül. Nem az a baj, hogy kicsik vagyunk, hanem az, ha nem növekszünk és nem fejtünk ki hatást a környezetünkre.

Fedor László polgármester meleg szavakkal köszöntötte a találkozó résztvevőit, és mindenkit szeretettel meghívott a

kultúrházba, szeretetvendégségre és baráti beszélgetésre.

Téglás István Lácacséke szülöttje hála adott Istennek, hogy itt lehet ebben a templomban, ahol keresztelték és ahol konfirmált. Mindig jóérzés hazatérni szülőfalujába. Egy verset és egy éneket hozott köszöntésképpen: „Ez a föld a hazám itt élt az apám s itt tanított imádkozni édes jó anyám. Ez a föld, ez a táj, drága hű barát. Elkísér egy életen s a nagyvilágot át.”

Fülöpné Vadon Erzsébet, e sorok írója és a gyülekezet pásztorja 14 éve szolgál itt Lácacsékén, Semjénben és Dámócon. Egy közös éneket énekeltünk, majd be-

mutakozott az a 15 szórvány és kisgyülekezet, akik eljöttek erre a találkozóra: Kisrozvány, Fűzérkajata, Fűzér, Dámóc, Felsőberecki, Kenézlő, Karos, Sárzadsány, Tiszacsermely, Füzerradvány, Mikóháza, Felsőregmec, Bózsva, Zemplénagárd és Semjén,

Nagyon hálásak vagyunk mindazoknak, akik meghallották a hívásunkat és eljöttek, hogy együtt dicsérjék a mi élő és megtartó Urunkat. Övé a dicsőség és a hatalom örökkön-örökké! Ámen.

Fülöpné Vadon Erzsébet
lelkipásztor

Hírcsokor a sárospataki gyülekezetből

Jótékonysági kórushangversenyt rendeztek a sárospataki egyházi énekkarok október 26-án a Vártemplom orgonája felújítása javára.

Őszi evangélicációs szolgálatok voltak a sárospataki református templomban. Mátyás Sándor nyékládházi és Tar László Péter mádi lelképásztor a gimnázium ifjúsága, Horkay László volt kárpátaljai püspök pedig a gyülekezet tagjai számára nyújtott lelki útmutatást a presbiterválasztás idején.

A kegyeleti ünnepekben a temetőkertben is voltak istentiszteletek, és áldással indult el az immár 8. alkalommal megrendezett zempléni vadászlovaglás.

A sárospataki kreatív kör tagjai lelkesedéssel készülnek az adventi jótékonysági szeretetbazár alkalmára, melyet december 4-én vasárnap délután 3 órakor tartanak a Nőszövetséggel karöltve a Mudrány teremben. Az alkalmon közreműködik a Zsindely zenekar, valamint bemutatkoznak a konfirmandusok és az új presbiterek. Sárospatak városa is elkészíti adventi koszorúját, az ünnepre való előkészülethez négy közösségi alkalommal járul hozzá a gyertyagyújtási ünnepségeken az adventi vasárnapok estéjén 18 órai kezdettel. Az eseményen műsorral szolgálnak az iskolák tanulói, köszöntést mondanak az egyházak, iskolák, vállalkozók, ci-

vil szervezetek képviselői, a jótékonyságot pedig cipős-doboz akcióval, és a jelenlévők süteménnyel megajándékozásával gyakorolhatják az eseményen résztvevők. December 11-én vasárnap 15 óra 30-kor kerül sor a sárospataki adventi hangversenyre.

Virágh Sándor lelképásztor

Bodroγκözi presbiterek találkozója Karcsán

„Nem ti választottatok ki engem, hanem én választottalak ki titeket...” (Jn 15,16) Gyülekezeti lelképásztorok, gondnokok, presbiterek, gyülekezeti tagok készülnek arra a feladatra, melyet egyházi törvényünk szerint minden hatodik évben meg kell tenni, a tisztújítás feladatára. Bodroγκöz gyülekezetei és lelképásztorai is úgy éreztük, szükség van arra, hogy ne csupán gyülekezeteinkben, hanem egy nagyobb közösségben is tanuljunk egymástól, hiszen ebben a küldetésben is épülhetünk egymás által.

Az igehirdetés szolgálatát Czinke Sándor pácini lelképásztor végezte, aki a 2Kir 2,8 alapján elmondta, hogy Illés és Elizeus prófétához hasonlóan sokan állunk a Jordán vizénél kérdésekkel a szívünkben, hogyan haladhatunk tovább, hogyan küzdhetjük le az akadályokat. Gyülekezeteink életében a tisztújítás ilyen nehéz feladat, hogyan lehetne tovább haladni, feladatunkat elvégezni, küldetésünket teljesíteni. Ahogyan Illés és Elizeus sem, és ahogyan a lel-

kipásztorok sem maguktól, hanem Istentől kapták meg feladatukat, küldetésüket, úgy nem lehet ez másként egy presbiter életében sem, mert mindig az Úr küld el a szolgálatra, ő helyezi ránk a palástot, a szolgálat palástját, mely az Ő jelenlétét erősíti meg. Mostani helyzetünkben is ez lehet reménységünk.

Két témában hangzott el előadás: A presbiter a Bibliában, A presbiter a mai gyülekezetekben. Börzsönyi József esperes elmondta, hogy a presbiter szó először az Újszövetségben fordul elő, de eredete már az Ószövetségben is megtalálható, hiszen Mózesnek előljárókat kellett állítani, akik döntéseket hoztak. Nem volt mindegy, hogy kit választanak: „De szemelj ki a nép közül derék, istenfélő férfiakat, hűséges embereket, akik gyűlölik a megvesztegetést, és tedd őket előljárókká. (2Móz 18,21) Elöljárók kellettnek, akik vezetnek, döntéseket hoznak, hallgatnak Isten szavára. A presbitert inkább vénnek mondják, de ez nem életkorhoz kötött, olyan ember, aki valóban elől jár Isten ismeretében, hitben, sze-

retben. Esperes úr két ige alapján szólt még a presbiterségről: „Azért hagyjalak Kétában, hogy rendbe hozd az elintézetlenül maradt ügyeket, és presbitereket állíts szolgálatba városonként.” (Tit 1,5) Ma is ez lenne a feladat: rendezni a rendezetlen dolgokat. Sok épület, templom, parókia, gyülekezeti ház megújult, de nem csupán ezek a rendezetlen dolgok, hanem a gyülekezetek vagy családok egysége, az ifjak igazgatása a templom felé, betegek látogatása stb. „Presbiter ellen vádat ne fogadj el, csak két vagy három tanú szavára.” (1Tim 5,19) Védettséget élvez a presbiter, jöllehet a pletyka, a vádaskodás sokszor hiteltelenné akarja tenni az embert, irigységből, féltékenységből. Ezeket azonban el kell utasítanunk. Isten lelke védeni akar bennünket.

Almási Ferenc arról beszélt, hogyan változik a világ, benne gyülekezeteink élete is. Ki gondolta volna száz évvel ezelőtt, hogy a hatalmas templomok megüresednek? Ki gondolta volna húsz éve, hogy így fogunk élni? Ki gondolta volna öt éve, hogy gazdasági válság lesz? Mindezek között milyen

az egyház és a gyülekezetek jövőképe? Mi a küldetése? Mi a célja? Ma a fő cél a túlélés, az anyagiak előteremtése, de ez NEM lehet a fő cél. A fő cél Jézus Krisztus, minden más csak eszköz arra, hogy azt tegyük, amire ő elhívott. Ennek a célnak a megvalósítására kellene presbiterek. Ha JÉZUS kimarad a képletből, minden megüresedik,

Krisztust szolgálni, dicsőíteni – a presbiternek ebben kell példának lenni, elől járni. Az előadás szólt továbbá Csiha Kálmán püspök tanítása alapján a halott, az adminisztrátor, a templomba járó, a dolgozó, és az élő presbitériumról.

Reménységgel a szívünkben, hogy a zemplénagárdi, semjéni, rozvágyi, pácini,

karcsai, karosi, bodroghalmi, berecki, vajdácskai, kenézliói gyülekezetekben, presbiteri szívekben elindul a megújulás. Bízunk abban, hogy Istennek van célja gyülekezeteinkkel. Isten áldását kívánjuk a szolgálatokra!

Szabó Ágnes lelkipásztor, Karcsa

Ige és zene

A sátorlajújhelyi gyülekezetben ünnepi hetünk volt november 6. és 13. között. November 6-án választottunk új presbitériumot. Hisszük, Istenünk megáldja a 32 tagból álló megújult munkatársi közösség munkáját.

November 8-tól evangélicációs hetet tartottunk. Ez alkalommal a Sárospataki Református Gimnázium vallásanárai, Nádasi Erika, Beidek Endre és Fejér Zoltán hirdették köztünk az Igét a Timóteushoz írott levélből és Nikodémus történetéből. Sok áldást nyertünk a héten, melynek koronájaként vasárnap, november 13-án délelőtt újbóri úrvacsorával élt a gyülekezet.

Az ünneplés folytatódott, s az Ige mellett a zenére került a hangsúly. Vasárnap délután zenés áhítat keretében a budapesti Deésis együttes lépett fel, és a modern zene eszközeivel töltötték be a templomot és a szíveket. Istent dicsőítő énekek hangoztak el a „könnyűzene” műfajában nagyon is komolyan. Az alkalmon a pataki refisek egy csoportja is bizonyoságot tett énekekkel és versekkel. Istennek adunk hálát a szép és emlékezetes alkalmakért.

(KF)

„Út az életért”

2011. október 14-én, Lácacséken és Semjénben a Református Missziói Központ által szervezett ingyenes szűrőviz-

gálatokra került sor. Délelőtt fél 10-től 13 óráig vérnyomásmérés, vércukorszint-, EKG-vizsgálat, és akinél indokolt volt, légzésfunkció-mérést végeztek. A program célja, hogy a hátrányos helyzetű településeken a helyi református egyházközösségek bevonásával ingyen elérhetővé tegyék a vizsgálatokat.

Képzett szakemberekkel, életvezetési, ill. táplálkozási tanácsokkal láttál el az érdeklődőket. Lácacséken délelőtt, Semjénben délután összesen 92 embert vizsgáltak meg. Nem csak a gyülekezeti tagok jelentek meg a vizsgálaton, hanem a roma lakosságból is eljöttek.

A Magyarországi Református Egyház Bethesda Gyermekkorházának egy orvosa, egy szakképzett ápolója, Vida Szabolcs,

a Református Missziói Központ munkatársa, valamint két önkéntes diáklány érkezett az orvosi stábbal. Igazán hosszú napjuk volt vendégeinknek, mert este 18 órakor tudtak elindulni Budapestre. A résztvevők nagy meglepetéssel fogadták ezt a programot, és olyanok is eljöttek, akik nem igazán járnak a háziorvoshoz. Sajnos a megvizsgáltak 60-70%-ánál magas vérnyomást diagnosztizáltak, ami jól mutatja, hogy Magyarországon ez népbetegség.

Testvérek! Vigyázzunk az Istentől kapott életünkre, egészségünkre! Legyünk mértéktartóak mindenben, hogy hosszú ideig élhessünk ezen a földön, amit a mi Urunk adott nekünk.

Fülöpné Vadon Erzsébet
lelkipásztor

Nyílt napok az iskolánkban

A Tompa Mihály Református Általános Iskola 2011. szeptember 1-jén kezdte meg működését. A nagyhírű református iskolák életében három hónap nem nagy idő, de számunkra mérföldkő volt ez az időszak.

Az iskolánk alapjait raktuk le. Jelmondatunk: „Nevelj a gyermeket a neki megfelelő módon, még ha megöregszik, akkor sem tér el attól.” (Péld 22,6) Arra törekszünk, hogy tanulóinkat jellemes emberekké, az egyetemes értékeket tisztelő, egyházukat, hazájukat szerető, alkotó polgárokká formáljuk. A feladat, amit felvállaltunk, sok nehézséget jelentett, amivel számoltunk, de nem gondoltuk, hogy az Úr ennyi próba elé állít bennünket. Kazincbarcika polgári tradíciókkal nem rendelkezik, a város lakóinak többsége betelepült, az emberek többségében nem alakult ki az egészséges lokálpatriotizmus. A város környéki településeken a bányászat volt a legfőbb megélhetési forrás. A bányák bezárása és a sorozatos gazdasági válság folyamatosan érezteti demora-

Szeptemberben az iskolába lépő szülőkön a bizakodás és aggodalom jele egyaránt látszott. Nem tudták még bizonyosan, hogy jó döntést hoztak-e. Az idő múlásával egyre több derűs arcot láttunk, de problémáink is adódtak. Nyílt napok megrendezésére 2011. november 17-én és 18-án került sor, itt éreztük igazán, hogy az eltelt három hónap nem volt hiába. A szülők mind a két napon részt vettek

az iskola életében, hála telt szívvel gratuláltak az eddigi munkánkhoz. Megnyugvással mondták, hogy jó döntést hoztak azzal, hogy a Tompa Mihály Református Általános Iskolába íratják be gyermeküket.

2011. november 24-én Keresztyén iskola, keresztyén család címmel meghirdetett programunk iránt is nagy az érdeklődés. Az eddigi életünkből hiányzott ez a bizalomra épülő családi légkör, amit véleményünk szerint csak egy jól működő egyházi iskola tud nyújtani.

Egyre inkább elmondhatjuk, hogy közösség lettünk, és jó ehhez a közösséghez tartozni.

Nagy várakozással tekintünk a 2011/2012-es tanév elé, a megkezdett építkezést szeretnénk folytatni.

Köszönjük mindazoknak az áldásos tevékenységét, akik segítik munkánkat.

Székelyné Varga Mária igazgató

lizáló hatását. Az iskolákban a nevelés háttérbe szorult. Iskolánk indítása az utolsó percben következett, hiszen azoknak a szülőknél tudunk segítségére lenni, akiknek fontos az, hogy a gyermekük az egyetemes értékek mentén nevelkedjen.

Élet a Lévy József Református Gimnázium Tóth Pál Diákotthonában

A Miskolc szívében található Lévy József Református Gimnázium több mint 450 éve várja a lelkes, tanulni vágyó diákokat. Az iskola diákotthonnal is rendelkezik, mely Tóth Pál nevét viseli. A kollégiumban 233 tanuló éli „dolgos” hétköznapjait. A lányok 132, míg a fiúk 101 fővel kezdték meg az idei tanévet. A diákok több mint 120 településről érkeznek.

A mindennapi életet nevelőink igyekeznek sok programmal színesíteni. A napi szilencium után csoportmegbeszélés és áhítat következik, majd sportolni, internetezni, biliárdozni, csocsózni van lehetőségünk. Minden diák megtalálhatja a saját érdeklődési körének megfelelő elfoglaltságot, hiszen zenei, színjátszó, DE-JÓ sütő- főző, fotó- és sakkszakkörök várnak minket. A sportot kedvelők számára konditerem, focizás és röplabdaedzés biztosítja a testépítést. Őt sportágban szervezünk házibajnokságokat a fiúk és lányok számára egyaránt. A lelki feltöltődésre vágyók esténként zenés áhítatokon vehetnek részt. A művelődésre a diákotthon falain kívül szervezett egyéb alkalmakat is kihasználjuk. Gyakran veszünk részt a városi kulturális rendezvényeken, műsoros esteken. A hozzánk érkezők egy igazi nagy „család” izgalmas, sokszínű életébe csöppenhetnek bele.

Koleszár Júlia (10. c) média tagozatos diák

Egy napom a diákotthonban

Reggel van. Megszólal a rádióból az ébresztő hangja, ami megadja számomra a lendületet egy jó nap kezdetéhez, de a biztos kelés érdekében kedvesen beköszön az ébresztős nevelőtanárunk is. A reggeli készülődés után irány az étkezőbe, korgó pocakomat reggelivel tömhetem meg, ami laktató, és tízórait is csomagolhatok belőle. A reggeli nyüzsgés közepette a rendrakásra is időt fordítok. Ma egy kicsit késésben vagyok, de nem aggódom, mert tudom, hogy az iskolai átjáró 7.40-ig nyitva vár. Az órák után vár a meleg ebéd, amit a konyhás nénik szeretettel

készítettek a kimerült diákoknak. Ma pont olyat főztek – bablevest és aranygaluskát – amit nagyon szeretek, minden héten örülhetek valamelyik kedvencemnek. Kora délután szabadon kikapcsolódom a barátimmal a városban, ügyes-bajos dolgaimat intézem. A

szabadkimenő után vár a tanulás, amihez kipihenten tudok hozzákezdeni.

Szilencium után már érzem a vacsora finom, csalogató illatát. Az esti közös étkezés után összegyűlik a csoport, ahol megbeszéljük, kinek milyen napja volt, és egy csendes áhítattal elmélyülünk a Biblia üzenetében. A csoportfoglalkozás után a mozgáshiányomat pótolom azzal, hogy barátnőimmal átmegyünk sportolni az iskola tornatermébe. Mivel a játékhoz nem vagyunk elegendőek, a fiúk lelkesen csatlakoznak hozzánk. Ez a meccs – mint mindig – sok örömteli pillanatot tartogat számunkra.

A kellemesen fárasztó sport után a nap sikereit mesélem szobatársaimnak. A beszélgetés és a poénkodás mellett van időm megkeresni a többi barátomat egy jó éjt puszi erejéig. Zuhanyozás után felkészülök a 10 órai villanyoltásra.

Nagyon fontos az életemben, hogy kolis lehetek, mivel a diákotthonon keresztül sok igaz baráttra tettem szert. A bentlakás arra is megtanít, hogy önmagamról is tudjak gondoskodni.

Sosem érzem magam egyedül, mert tudom, hogy az itteni barátaimra mindig számíthatok. Olyanok vagyunk, mint egy nagy összetartó család. Mivel igen sok színes program van, a napok, hetek és hónapok gyorsan telnek, és eseményekben, élményekben bővelkednek.

Mató Vanda és Dömötör Dominika

készítettek a kimerült diákoknak. Ma pont olyat főztek – bablevest és aranygaluskát – amit nagyon szeretek, minden héten örülhetek valamelyik kedvencemnek. Kora délután szabadon kikapcsolódom a barátimmal a városban, ügyes-bajos dolgaimat intézem. A

Közösségi hétvége

A Tóth Pál Diákotthon megtartotta az idei tanév első közösségi hétvégéjét. Ez a három nap lehetőséget nyújtott arra, hogy a diáktársainkkal jobban megismerjük egymást és közösen, kötetlenebbül vehessünk részt különböző programokon.

Pénteken a diáknapi alkalmából bált rendezett a Léway, ahol a kollégisták nagy számban vettek részt. A bált a diákigazgató és a kampányfőnök nyitotta meg. A hangulat fergeteges volt, sokan táncoltak, mindenki jól érezte magát. Aki nem vett részt a bálon, különböző programokból választhatott a koliban. Csocsó és ping-pong házibajnokságok játszódtak, sokan activityztek, az imateremben filmklub volt, a fiúk pedig kondiztak vagy az iskola udvarán fociztak.

Szombaton, reggeli után az összes kollégista a Bükkbe ment túrázni. Külön autóbuszok vittek föl minket az útvonal elejére, ahonnan gyalog indultunk útnak. Garadnáról a Köpüsforráshoz vezetett az utunk, ahol geocachingeltünk. A játék lényege az, hogy térkép segítségével a csapatoknak meg kellett találniuk az eldugott kis meglepetéseket. Mindenki hamar felkutatta az ajándékos ládát, amiben csokik lapultak. Az édességek elfogyasztása és egy kis pihenő után újult erővel folytattuk utunkat a Köpüs-kőhöz. A túra végére mindenki elfáradt és megéhezett, ezért visszatértünk a kollégiumba, ahol finom ebéd várt ránk. Délutánra szabadkimenőt kaptunk: sétálhattunk a főutcán, kipihenhettük magunkat, esetleg tanulhattunk is. A szabadidő után fél ötkor kezdődött az új kolis diákok, azaz „golyák” bemutató műsora. A legtöbb csapat táncbe-

mutatóval és vicces előadásokkal készült, az avatást pedig most is, mint minden évben a végzősök szervezték. Az újaknak játékos feladatokat kellett végrehajtaniuk. Az esti közös vacsora után szabad program volt bent a koliban: beszélgettünk, együtt néztük az X-faktor adását, kivételesen csak 11 órakor volt a villanyoltás.

Vasárnap reggel minden csoport gyülekezeteiket látogatott meg: a tetemvárit, a felsővárosit és az Avas-déli lakótelepen működő miszsiói egyházközösséget, ahol rövid műsorral leptük meg a gyülekezet tagjait. Ebéd után szabadkimenőt kaptunk, de délután ötkor már a szilenciumon kellett ülnünk. Az esti órákban teaház és filmklub várta még a kolisokat, ahol különleges teákat kóstolhattunk meg. A nap este azonban a már megszokott rend szerint 10 órakor takarodó volt, hogy hétfőn kipihenten kezdhesük az új hetet.

Ebben a tanévben még egy közösségi hétvégénk lesz, tavasszal, amire a szüleinket is meghívjuk majd, hogy ők is közelebbről megismerhessék a diákotthoni életünket.

Korsós Dorottya és Farkas Fanni 10. c médiás diákok

Patak visszavárja a diákjait

A mikor ezeket a sorokat írom, Sárospatak egy álmos kisváros képét mutatja. Hétvége van. Néhány autó halad el megfontoltan a Kollégium előtt, s hogy a zebra, vagy az épületből áradó méltóság miatt lassítanak, nem tudom. Szeretném azt gondolni, hogy a második feltevésem igaz; hiszen nem lehet csak úgy, egy lendülettel elhajtani a ház előtt, ahol egykor a szabadság oroszlánjai tanyáztak, és amit egy szigorú, de melegszívű angyal oltalmaz. Nem lehet elsétálni e ház előtt, hogy ne jussanak eszünkbe magyar történelmünk sorsfordító férfiai, akik itt értek férfivá. Sok neves diák járt ide és sok neves professzor oktatott itt. A történetünknek nincs vége,

számtalan diákunk és tanárunk fog még nevet szerezni a Kollégiumnak.

Holnap vasárnap lesz. Délutánra már várjuk vissza a gyerekeket, mert itt nem

20, vagy 22 óráig kell beérkezni az internátusba, hanem 15 órától van „visszavárás”. Patak visszavárja a diákjait és meglevenedik tőlük. Erő költözik belé, meg-

fiatalodik. Ezt az éltető erőt a pataki refi internista diákjai már délután hozzák magukkal a Bodrogközből, Hegyaljáról, Hegyközből, Abaújából, Magyarországról, a Kárpát-medencéből.

Másnap a zebra is értelmet nyer. Állandóan jönnek-mennek rajta, leginkább az internisták. Azok a fehér csíkok tudják, mikor van szilencium, mikor van vacsora a Mudrányban, mikor kezdődik a tanítás. Ismeri az internátusok délutáni programjait is. Kedden Oncsa-est, ahol már húsz éve Biblia mellé gyűlnek a diákok. Szerdán diákpresbiteri biblióra. Igen, van, aki

mindkettőre jár. A csütörtök a legmozgalmasabb nap. Diákkoncerteket félévente háromszor, idegen nyelvű áhítatokat kéthavonta tartunk. A teaház minden héten meleg teával és más-más programokkal hívogat. Lehet énekkarba járni, sportolni, beszélgetni vagy játszani. Az internátusi foglalkozásokon illetet, életmódot és sok-sok hasznos dolgot lehet tanulni. Este 9 óra előtt három perccel az utolsó diákcsoport is áthalad a zebrán, hiszen 9-re mindenkinek be kell érnie a Kossuthba, az Erdélyibe vagy a Rákócziába. Elcsendesül az iskola környéke, elnéptelenedik az

iskolakert. 21.30-kor lámpaoltás és alvás következik, vagy inkább halk beszélgetés az élet legfontosabb dolgairól? De aludni is tanácsos, mert 6.30-kor kezdődik egy újabb nap Patakon.

A Pataki Református Kollégium nem egy iskola a sok közül. Nem csupán egyike a négy történelmi kollégiumunknak, ahol ötszáz éve tudják: a nevelés legfontosabb színtere a coetus, a diáktothon. Nem. Patak sorskérdés. Nézzék csak meg a magyar történelmet! Jobbat mondok: kérdezzék meg a diákjainkat!

Beidek Endre vallástanár

Miért volt jó ide járni? Megannyi élmény, a közösség, barátok... látszólag ez mindenhol megvan. Miben több a Refi? Abban, hogy olyan, mint egy nagycsalád. Megtanít arra, hogyan kell közösségben élni és annak tagjának lenni akkor, amikor a társadalom az egyén mindenhatóságát hirdeti. Olyan társaság ez, amely kitörő örömmel tapsol diáktársának egy diákkoncerten; olyan hely, ahol a bennmaradás hétrége programokban gazdag; ahol csütörtökönként a Pinceklub meleg teával vár; ahol áhítatok angolul és németül is vannak; ahol mindenki összefog azért, hogy segítsen és adományozzon; ahol az Isten Igéje élő és ható; ahol a magvak tudnak jó földbe hullani és termést hozni; mely megtanít, mit jelent félni az Istent és Néki adni dicsőséget. (B. G.)

A szeretet az élet, amely továbbadva növekszik. Sokan mondják, hogy szeretnek minket, de igazán azoknak hisszük el, akik éveken át képesek voltak a legkomorabb napokon is tapintatot, törődést, tudást adni. Mízt megkaptak. (2010-ben végzetek)

Amikor ide kerültünk Patakról egy kicsi faluból olyanok voltunk, mint a madárfiókák, akik egyedül maradtak a fészkekben. De oltalmat találtunk. Minden helyzetben szárnyai alá vettek minket és tanítottak minket az életre. (D.F.)

Határon túlról jövök. Befogadtak, megértettek, szeretnek. Lehet, hogy furcsa: de jó megélni magyarságomat, egyházhoz tartozásomat, a befogadást. (9. évfolyamról)

Nagy városból jöttem. Tetszik, hogy mindent elérék gyalog, hogy nem kell órákat buszoznom. Az iskolakert nyugalma, a város mérete, ahol diáktársakkal találkozunk olyan lehetőségeket rejt, amit egy nagy városban sohasem kaphatnék meg. (11. évfolyamról, G.S.)

Pici faluban élek. Olyan hatalmas ez a suli! Bele borzongok, hogy, akikről a tankönyveim írnak, itt tanultak. (10. évfolyamról)

Emberséggel szolgálni

- beszélgetés Szatmáriné Tóth-Pál Ildikó igazgatóval

Imre Sándor-díjjal tüntették ki Szatmáriné Tóth-Pál Ildikót, a Sárospataki Református Kollégium Gimnáziumának igazgatóját. A zsinati alapítású díjat a Magyarországi Református Egyház legfőbb törvényhozó testületének kétnapos ülésén adták át.

- *A neves pedagógusról elnevezett díjra kollégái terjesztették fel. Hogyan fogadta ezt a gesztust?*

- A díj egy személynek adható, de az elismerés nem egyedül az én érdemem. Minden munkát csakis közösséggel együtt lehet jól végezni. Az odaítélésről a Zsinati Oktatásügyi Bizottsága döntött. Külön büszkeséggel tölt el, hogy figyelemmel kísérik a Sárospataki Református Kollégiumban és a városban zajló munkát. Fel-emelő, meghatározó és megható élmény volt számomra.

- *Mivel indokolták a döntést?*

- A református oktatásügy érdekében végzett tevékenységet, illetve a református értékrend és szellemiség továbbadását emelték ki. Úgy vélem, ehhez szorosan kapcsolódik a sárospataki szellem megőrzése is. Sárospatakon végeztem egykor, majd voltam az intézmény tanára és igazgatóhelyettese is. Büszkén mondhatom, hogy a város és az Alma Mater vérkerin-

gését hordozom magamban. A cél, hogy ezt átadjam minél több diáknak, hogy megértsék mit jelent a sárospataki szellem.

- *És mit jelent a sárospataki szellem?*

- Hűség az Alma Materhez, hazánkhoz és egyházunkhoz. Emberséggel szolgálni, és a szolgálat emberségét magunkban hordozni. Az iskola, a haza iránti hűség, valamint a közösséghez való tartozás. Jelenlétéi az együttlétek alkalmát, és a város visszahívó szavát is. Ez olyan dolog, ami mindenkinek mást és mást jelent. Ám egy dologban azonosak vagyunk: a gyökereink itt alakultak ki, itt kaptuk meg azt az értékrendet, amelyre felépítettük életünket, és amelyen állva tovább építhetjük jövőnket.

- *Milyen visszajelzésekre támaszkodik munkája során?*

- A legőszintébb visszajelzések a ballagás után történnek, amikor egyetemis-

ta-főiskolás éveiket töltik a diákok, és tanulmányaikra vonatkozóan érkeznek szakmai elismerés. Az iskola munkájának elismerése később érik meg, amikor az érettségi találkozóra érkeznek az öregdiákok. Elmondják, hogy milyen értékeket kaptak, és hogyan segített a gimnázium abban, hogy megállják helyüket az életben. A gondolatokat és értékeket, amelyeket a tanárok, hitoktatók közvetítettek, csak felnőtt fejjel értenek meg. A munka eredménye nem látható azonnal, csak később érik meg.

- *Melyek voltak az elmúlt öt esztendő legfontosabb teendői az intézményben?*

- Az elmúlt öt év legjelentősebb tennivalója az volt, hogy a kollégákkal együtt gondolkozva megfeleljünk a kihívásoknak. A képzési rendszerünkben új tagozatokat indítottunk. Olyan tagozatokat, amelyekre igény jelentkezett. Arra is nagyon büszke vagyok, hogy a gyermekeink különböző területeken eredményesen megméri tudásukat, elkötelezettségüket az ország többi diákjaival szemben. Ezekben az években szorosabbra fűztük az intézmény kapcsolatrendszerét is. Emellett az internátusaink épülete is megújult.

- *Hivatásként tekint a közoktatásban végzett munkára?*

- Igen, szerintem másképp nem is lehet. Ha nem szívvel-lélekkel, odafigyeléssel és gondoskodással végezzük ezt a munkát, hanem napi rutinnak tekintjük, akkor nem találjuk meg azokat az új kihívásokat és motivációs erőket, amellyel minden nap egy picivel előrébb tudunk lépni. Terveinkhez és elképzeléseinkhez az Úr segítő erejét kell kérnünk!

A beszélgetést

Kojsza Péter készítette/tirek.hu

Fotó:

Kalocsai Richárd/reformatus.hu

Miért válasszuk a pataki Teológiát?

A nagyság átka. Mondják a magas állásban levő emberek, akiket keresnek, mert fontosak, döntéseik meghatározó erejük és nincs nyugalmuk. Ennek ellentéte lehet a kicsinység, a maga áldásaival. Patak teológiája nem nagy. Az itt dolgozók és tanulók közel vannak egymáshoz. Ez persze nem mindig jó, hiszen a lakva együtt élők ismerik egymást, és ennek árnyoldalai is vannak. Nagy létszámú intézményekben csak azért kevesebb a probléma, mert azokról tudomást sem szerez az ember. Patakon ismerjük egymást, és ennek az ismeretnek keressük – nem mindig élvezük – az áldást. Könnyebb egymást megszólítani, feltűnik, ha valakinek gondja van. Persze ettől nem lettünk ideálisak. Miért? A világ ideális? Pedig van Ura, alkotója, aki nem követ el hibát. Mégis így nézünk ki. Ahogy a világ kinéz. Benne az egyház, a Teológia, itt Patakon. A Biblia szerint akárhogy néz ki a világ, az mégis az Istené. Még akkor is, ha ez nem mindig látszik, és Ő ezt a világot szereti, ha ez nem is mindig egyértelmű. Nos, ebben a világban él a pataki Teológia, ahol mi ilyen dolgokról beszélgetünk. Nem ideális körülmények között, nem ideális tanárokkal, de emberi közelségben, vállalva, hogy emberek vagyunk. Távol vagyunk a nagyvárosi lehetőségektől, de van elég idő és nyugalom az alkotáshoz, tanuláshoz. Lehetőségeink korlátozottak, de a korlátokat védelemre használjuk. Nem szidunk senkit, ha máshova megy tanulni, csak nem értjük, hogy miért szól máshova a küldetése, ha innen megy máshova. A Kerületből, a környékből. Az ember küldetése övéi közé szól. Mi azokat keressük, akik sajátjuknak tekintenek minket, úgy ahogy vagyunk. Mint egy család, amely nem ideális, csak éppen a miénk, amelyet szeretünk. Azért azt se felejtjük el, hogy a család néha nagy. Anyanyelvi tanárainktól megtanulhatjuk az anyaszentegyház tőlünk távol élő tagjainak nyelvét és kapcsolatainkat arra használjuk, hogy ez a nyelv ösztöndíjak révén mielőbb, minél szélesebb körben működhessen a teológia minden területén.

Dr. Enghy Sándor rektor

A Sárospataki Református Teológiai Akadémia felvételt hirdet

- Egyciklusú osztatlan (egyetemi) képzésre nappali tagozaton:

Teológus- Lelkész Szakon (12 félév)

Jelentkezési határidő: 2012. április 20.

A felvételi alkalmassági vizsga időpontja:

2012. április 27. délelőtt 10 órától

- Alapképzés nappali és levelező tagozaton:

Katekéta- Lelkipásztori Munkatárs szakon

(6 félév, nappali és levelező))

- Református Közösség-szervező Szakon

(6 félév, levelező)

Jelentkezési határidő: 2012. április 20.

A felvételi alkalmassági vizsga időpontja:

2012. április 28. (szombat), délelőtt 10 órától

Bármilyen kérdésben keressen az alábbi elérhetőségeken:

3950 Sárospatak, Rákóczi út 1.,

www.srta.hu,

dekania@srta.hu

+36 47 312 947

Magyarország Európában 2011 végén

Anagy birodalmak jelenünkből szemlélve érdekesek és tanulságosak. Ha megfelelő könyvekkel a kezünkben megvizsgáljuk a Római Birodalmat, látjuk a bukását előrevetítő folyamatokat, eseményeket. Vajon a kor embere hogyan látta? Vagy hozzánk közelebb hányan voltak, akik a harmincas évek második felében Hitler bukását előre látták, vagy az ötvenes években a Szovjetunió összeomlását jövendölték? A történelem mindig visszatekintve tanulságos. A jelent megérteni vagy a jövőt meglátni csak a próféták képesek. Nábum próféta például a nagy Asszíriáról, a hatalmas Ninivéről szólt annak bukását jövendölve, amikor e birodalom még oly erős volt, hogy kivérzésig adóztatta a leigázandó népeket, a leigázottakat gyökértelessé tette, összeroppantotta, felolvasztotta. Nábum Isten uralmát hirdette abban a Júdeában, mely maga is ingott, amely mellett Izrael már összedőlt.

Mai korunk hatalmi viszonyai sem egyszerűek. Hallgatjuk a híreket, és olyan nebezzen értjük, mi történik. Országok mennek csődbe, népek szegényednek el egyik pillanatról a másikra, úgy, hogy nem látják másik birodalom, amely leigázná őket. Mammon uralma alatt minden megremegett. Hazánk is. Keresztényként tudnunk kell, hogy Isten, aki Ura volt a múltnak, a történelemnek, ma is ura mindennek.

A jelen jobb megértéséhez kértünk most három írást. Bár naponként újabb és újabb események, hírek „robbannak”, az eligazodást, megértést segítő írásokat kértünk szerzőinktől.

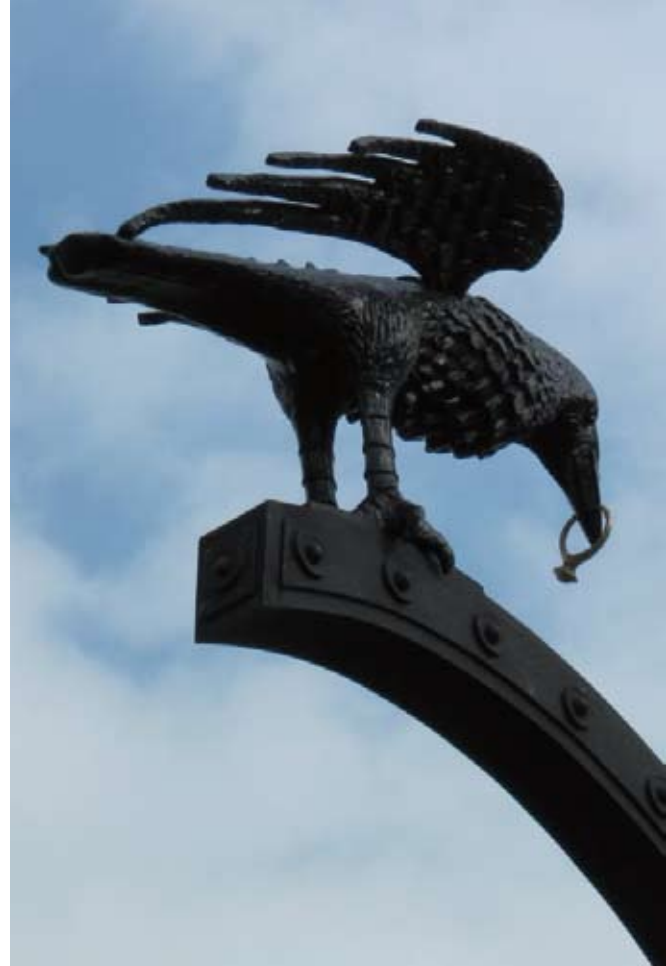

„Aki azt mondja, hogy nincs Isten, de nem képes hozzátenni, hogy Isten hiányzik, és hogy mennyire hiányzik, annak sejtelmé sincs” az igazságról – mondta néhány nappal ezelőtt az egyik

legjelentősebb európai író, Martin Walser a Harvard Egyetemen. Hihetetlen mély és megrázó gondolat egy olyan világban, amely a tudomány és technikai civilizáció eddig nem sejtett magasságában egyfajta fölényes-cinikus ateizmusba burkolódzik, tudni véli, mi a jó és a rossz, a bűn és a morál, s közben észre sem veszi, hogy mi mindent követett el csak az elmúlt évtizedekben az emberiséggel szemben.

Igen, több mint húsz évvel a diktatúrák összeomlása után úgy tűnik: az akkor elnyert szabadság euforikus érzés volt csupán. Vagy nem tudtunk mit kezdeni frissen elnyert szabadságunkkal! A vasfüggöny leomlott ugyan, de helyette kialakult egy új, az ezüsfüggöny, a gazdasági értelemben vett válaszfal Európa népei között. Az ideo-

lógiai helyére jött a gazdasági függőség, s bár Délkelet-Európa gazdasági krízisei egyelőre csak a híradások szintjén jutnak el hozzánk, érezzük: mint jeges fuvallat csap az arcunkba a valóság, hogy mi is hasonló tapasztalatokkal birkózunk. Eladósodás és fenyegető kilakoltatások, egyre nehezedő életkörülmények, kilátástalan jövő, etnikai feszültségek – s mindez napi élettapasztalattá vált gyülekezeteinkben. Igen, sokan úgy érzik: hiányzik az Isten, de mennyire hiányzik – pedig ez azt jelenti: hiányzik a könyörületesség az emberek részéről, a szolidaritás, az önzetlenség. S közben csak sejtjük, hogy a min-

Az igazat mondd, ne csak a valodit

Satuban

dent meghatározó, személyes egzisztenciánkat fogva tartó és félelemmel eltöltő hatalmak, a gazdasági törvényszerűségek, a „piac és tőzsde hangulata” mögött valahol, arc nélkül és megfoghatatlanul szintén emberek rendezik a szálakat. Mi történt? Úgy tűnik, azoknak lett igazuk, akik már a '90-es évek elején figyelmeztettek, hogy az új Európának az a veszélye, hogy olyan politikai és gazdasági struktúrák alakulnak ki, amelyek a személyes felelősséget nem ismerik. Ezzel szemben Európának s ezen belül minden társadalomnak olyan személyekre és egyénekre van szüksége, akik lelkiismeretük alapján döntenek és cselekszenek! A lelkiismeret kultúráját kell kialakítani ahhoz, hogy ne az Istentől való elhagyatottság életérzése legyen úrrá az embereken – mert nincs az a gazdasági törvényszerűség, amely mögött ne emberi érdek vagy mulasztás lenne. A lelkiismeret kultúrájához olyan egyénekre van szükség, akik a határokat átívelő „gazdasági, kultur- és életteret” nemcsak igazgatják, hanem a felelősséget is felvállalják!

Ebben a folyamatban gyülekezeteinkre is fokozott feladat vár! Így is mondhatjuk: a lelkiismeret kultúrájának kialakítására az egyház hivatott, rajta kívül erre egyetlen intézmény sem képes. A keresztyén egyház ugyanis – közelebről a reformátori hit – mindig is jelentős szerepet kapott az individuum formálásában, mégpedig a lelkiismereti beállítottság kialakításában. Viszont ennek a kialakítása és utánpótlása hosszú, fárasztós feladat, amelyhez a családok védelmére, értékközpontú oktatásra és nevelésre, a gondoskodó szeretet megélésére, a közéletben való részvételhez szakértelemre és hitelességre van szükség. Több könyörületességet ember és ember, intézmények és tőlük egzisztenciálisan függő emberek között! A több könyörület viszont csak józan belátásból és az irgalom megtapasztalásából származik. Ebben segíthet a karácsonyi evangélium! Egy olyan világban, amely új gondolja, nincs Isten vagy fájlalja, hogy hiányzik az Isten (s közben nem gondolkodik el arról, hogy miért), halljuk meg és adjuk tovább az örömhírt, minden következményével együtt: Isten közel van!

Fazakas Sándor egyetemi tanár
Debrecen

Fotó: Barcza János

Magyarország ma ugyanabban a csapdában, vagy inkább – ahogy erre e rövid kis írás címe utal – satuban vergődik, amelyben legalább háromszáz éve már. A satu lényege, hogy folyamatosan birodalmi függésben élünk, a hatalom tehát mindig egy külső központ kezében van. A hazai elitnek csupán az uralom eszközével rendelkeznek, vagyis „szabadon” eldönthetik, hogy milyen módon „üzemeltetik” a birodalom kifosztó szivattyúit, illetve hogyan tartják féken a kifosztott bennszülötteket. Időnként, mint 1703-ban, 1848-ban, 1956-ban és – legalábbis a miniszterelnök szóhasználatára szerint – a tavalyi választások óta is forradalom és szabadságharc segítségével próbálunk legalább lazítani ezen a satun, nem túl sok sikerrel. A magyarság ugyanis ez alatt a háromszáz év alatt, ha nem is egyenletesen, de folyamatosan hanyatlak. Szétroncsolódik lelki, erkölcsi, szellemi talapzata, pusztul egészsége és népesedése, eladósodik kifosztott gazdasága. Közgazdászokként ezzel azt is szeretném hangsúlyozni, hogy a gazdaságunk hanyatlása nem oka, hanem következménye az erkölcsi és szellemi hanyatlásunknak. E hanyatlás éppen azért következett be, mert a jakobinus, a bolsevik és a neoliborális „globálnyik” (mindhárman ugyanannak a pusztító birodalomnak a létkarakterit testesítik meg) sikeresen hitette el a magyar nép többségével (igaz, más népekkel is), hogy az anyagi jólét minden-

nek az alapja. És majd, ha már „nagyon jól élünk” anyagilag, akkor foglalkozhatunk a testi-lelki egészségünkkel, mert akkor már „lesz erre pénz”, de addig nem. A mai birodalmi kifosztás éppen azért ilyen egyszerű számára, mert a magyar nép nagyobbik része valóban nem képes felfogni, hogy az összefüggés éppen fordított. Azért szegényedünk egyre jobban anyagilag, mert sem érvényes tudásunk, sem bátorságunk és becsületünk nem volt, amikor észlelni kellett volna, hogy a „szabadság, demokrácia, piacgazdaság, jólét” hamis ígéreteivel egy minden eddiginél pusztítóbb diktatúrát és birodalmi kifosztást szabadított ránk az 1990-es „rendszerváltás” rendszere. Ami természetesen nem azt jelenti, hogy előtte jobb volt, hanem azt, hogy most „másképp” rossz. Az elmúlt évi választásokon győztes erők helyesen ismerték fel a lényegét, valóban forradalom és szabadságharc segítségével lehetne/kellene kiszabadulni ebből a satuból. Ám az elmúlt másfél év során kiderülni látszik, hogy a birodalomnak való kiszolgáltatottságunk sokkal nagyobb, a magyar társadalom tudása, bátorsága, kitartása és áldozatvállalási hajlandósága viszont sokkal kisebb annál, hogy esélyünk legyen e harc eredményes megvívására. A küzdelem első szakaszának fő törekvései elbukni látszanak, szétesés és reményvesztettség látszik eluralkodni a magyar társadalmon. De szerencsére nemcsak ez zajlik! Mind több jele látszik annak is, hogy a nemzet szám szerint ugyan egyelőre kisebbik, de minőségileg „nagyobbik” része megpróbálja a hagyomány, közösség, áldozat „szentháromságának” újra megtalálásával, szeretet-közösségeiben saját kezébe venni sorsát. Ebben nagy segítségére van az is, hogy a de-szokrális pusztításra épülő nyugatias modernitás globális diktatúrája is összeomlani látszik, és világszerte hasonló folyamatok indultak el. Apokalipszis felé haladunk tehát, de adjon vigaszt az, hogy az ősi görög nyelven ez mindössze annyit jelentett, hogy „lehull a lepel”. Az önámító hazugságok és félelem öngerjesztő örvényéből való kimenekülésünk ugyanis csak a „dolgok néven nevezésével” (Bibó István) képzelhető el.

Bogár László közgazdász
Budapest

A mai Magyarország Európában

Izgalmas napokat élünk. A magyar, de az európai közbeszédet is a gazdasági válság körüli témák uralják. Ez a válság azonban túlmutat az egyes érintett országok (Görögország, Olaszország) gazdasági problémáin, s az Európai Unió alapvető problémáira is rávilágít.

A probléma lényege abban foglalható össze, hogy míg Európában szükség lenne egy egységes pénzügyi irányításra, addig Európa mégis csak nemzetállamokból épül fel. Úgy kell tehát létrehozni az európai gazdasági egységet, hogy közben figyelembe kell venni a különböző nemzetállamok sajátos helyzetét, eltérő gazdasági adottságait, belső érdekeit. Ebből nyilvánvalóan az következik, hogy Európában sokszor egymásnak ellentmondó, sőt egymást kizárni látszó igényeket kellene egyidejűleg kielégíteni.

Magyarország az európai erőterbe igen korlátozott adottságokkal lépett be. A mi országunk mindig is valahol a nyugati világ periferiáján helyezkedett el. Nem véletlen, hogy történelmünk a mohácsi vész óta a függetlenedési törekvések szakadatlan láncolata, de nemzeti függetlenségünket soha nem tudtuk végérvényesen kiharcolni. Ez a történelem kialakított bennünk egy sajátosan magyar mentalitást, amelyben a „kurucos” elemek keverednek egyfajta jól ismert pesszimizmussal és borúlátással.

Így érkeztünk el a rendszerváltáshoz, amely azt a reményt táplálta bennünk, hogy végre szabadok lehetünk, függetlenek és önállóak, egyenrangú tagjai a nemzetek közösségének. Csakhogy közben nyilvánvalóvá vált az is, hogy a globális gazdasági térben, az egymásraultaltságok bonyolult és sokszor átláthatatlan rendszerében a nemzeti identitás újraértelmezése immár elkerülhetetlen. Nem véletlen, hogy a hazai politikai törésvonalak éppen a globalitás és a nemzeti lét közti viszony egymástól élesen eltérő értelmezései mentén alakultak ki.

Az Orbán kormány sajtószerevése azt hiszem, abban van, hogy úgy kapcsolódott bele az európai gazdasági erőterbe, hogy közben tevékenységének határozott nemzeti arcú adott. Ezzel szimbolikusan is reflektált a mindig is elnyomott magyar nemzeti identitástudatra, s kifejezte azt az igényét, hogy a globális gazdasági erőterbe való bekapcsolódás nem lehet egyenlő a nemzeti identitás felszámolásával.

Ez az új viszonyulás tükröződik nem csak sajátos (nem ortodox) gazdaságpolitikájában, hanem a magyar múlthoz, így a keresztyénséghez való viszonyában is. Ugyanakkor az még nem mondható el, hogy a történelmi keresztyénség társadalmi helye mára már véglegesen tisztázódott volna.

Az kétségtelen, hogy Orbán hitelesen tudja közvetíteni, hogy tevékenysége mögött vízió van, amelynek tartalma Magyarország saját identitásának az újraépítése az európai népek közösségében. Ez a történelmi kísérlet azonban hihetetlenül bonyolult összefüggésrendszerben zajlik, s ezért a folyamat összetett és ellentmondásos. Nem véletlen, hogy a napi események akár az európai, akár a magyar színtéren olykor zavarba ejtően követhetetlenek.

Ám arról meg vagyok győződve, hogy az európai krízis egyúttal történelmi lehetőség is európai és nemzeti létünk újragondolására.

Köntös László egyházkerületi főjegyző
Pápa

Lehetőség és felelősség

- cigánymissziós életjelek -

Tegyük föl, eltört a lábam. Fáj. Ordítok hát, hogy „múlj el, szűnj meg”. Ez csökkenti ugyan a feszültségemet, de ha meg akarok gyógyulni, el kell mennem orvoshoz. Az ordítás csak egy percig használ, utána cselekedni kell. Mai világunk ordít, a legkülönbözőbb módokon. Indulatos szavain kívül viselkedésével, elfordulásával, nemtörődőséggel kiáltja a „szűnj meg”-et mindazoknak, akiket hordozni nem kíván. És persze semmi és senki sem szűnik meg önmagától.

Az esetekről gondoskodni kell – vannak, akik megteszik, mások különféle helyekre „dugják” őket, ismét mások azt hangoztatják, hogy ezek csak teher-emberek. A gyermeket oktatni és nevelni kell. Vannak, akik nem várják, hogy magától jó legyen, vagy „megszűnjön” a gyermek, inkább hosszú, kitartó munkába kezdenek, melynek gyümölcsai részben gyorsan beérnek, részben később jelennek meg, hogy annál édesebbek legyenek.

Ebben az évben sok kiáltást hallgattam végig. Mivel cigányokkal foglalkozom, sokan rám kiáltják, hogy

szűnjenek meg. Sokszor kell ismételnem, hogy nem fognak elmúlni, nem válnak nem-létezővé, és a kiáltozás éppen ezért sehova nem vezet.

Persze olyanok is vannak, akik gondolkodóba esnek. A problémák mögött meglátják a feladatokat. Isten ugyanis nem azért adott nekünk annyi mindent, hogy a kapott ajándékaink, tálumaink, lehetőségeink hegyének vagy dombocskájának tetejéről kukorékoljuk a „szűnj meg”-et. Lehetőségeket adott Megváltónk a békéltetés szolgálatára. Elvégezhetné megbékülését nélkülünk is, mégis méltatott arra, hogy rész vegyünk Terve megvalósításában. Lehetőséget és felelősséget adott. Mert minél többet kaptunk, annál többet kér majd rajtunk számon. Ha pedig tudjuk, hogy Egyszülött Fiát adta értünk az Atya, Akinek születését ezekben a napokban ünnepeljük, akkor igazán nem mondhatjuk, hogy semmit nem kaptunk, tehát nem kell cselekednünk, és nem is kérhetnek rajtunk, „szegény áldozatokon” semmit számon.

Boldogan és hálásan számolok be arról most, hogy sok lehetőséget kaptunk a 2011-es esztendőben. Le-

hetőségünk volt munkatársainkkal egymásra találni. Lehetőségünk volt vilmányi missziói munkánkat megtartani, bővíteni, fejleszteni. Legeltethettük Isten ránk bízott nyáját. Azt a nyáját, mely az Ő tulajdona. Lehetőségünk volt könnyet törölni és nevetni. Bízgatni és nevelni. Erősíteni és fékezni. Tanulni és tanítani. Kenyeret adni az éhezőknek, és innivalót a szomjazóknak. Nálunk ez nem képtelenesen működik. Valóságosan.

A hitoktatás erősítéseként nyitva volt a Községi Ház a tanulni vágyók előtt, és többnyire nem csak nyitva, hanem tele is volt. Működött a Tanodánk (TÁMOP.3.3.5/A-08/1-2009-0041), amelyben immár második éve rendszeresen fejlődhet, haladhat előre 35 gyermek, és lehetőséget tudunk adni a többi, ugyanilyen létszámú érdeklődő seregnek, hogy többek lehessenek. A tanodások heti két-három alkalommal, a többiek heti egy-két alkalommal. És természetesen vasárnap, mert az istentisztelet mindenki számára nyitott. Most már olyan kereszteselők is vannak, amelyekben a keresztszülők a már közöttünk konfirmált fiatalok. Szépen, rendezetten, méltósággal, hitvallást és Miatyánkot velünk mondva, Igére figyelve tesznek fogadalmat. Mi pedig reménységgel kapaszkodunk Jézus ígéretébe, mely rájuk is vonatkozik. Ránk mint közösségre.

Hátsó termünkbe a padok és asztalok mellé kiságyak is kerültek. A falon vidám mesés képek, mint egy rendes gyermekszobában. Nehogy valaki kimaradjon – hozzánk picinyekkel is lehet jönni.

Lehetőségünk volt a Tanoda program által kirándulásokon ismerkedni eddig ismeretlen értékekkel. Felfedezhettük, hogy egy múzeum is lehet érdekes, állatkertben ezer dolgot lehet könnyedén tanulni, a nagy-

városban is tudunk csoportként szépen együtt mozdulni. Hosszabb együtt töltött időszakainkban pedig tanulhattunk az Életről. A nagy kérdésekről. Bűnről, bajról, egészségről, betegségről. A lábon állásról e földi világban – és Isten országában. Mindeközben közösen ünnepelhettünk, alkothattunk: együtt élhettünk figyelve egymást, tanulva egymástól. Szeretettel, béke-ségben.

Írhatnék tanulságot másról is. Volt betörés, tetőleégés, vízfagyás, olvadás után bútor-összeszakadás, és még mennyi minden.

De nem erre emlékezünk. Örömmel emlegetjük föl közös élményeinket, amelyek átsegítenek a nehézségeken, és erőt adnak a hétköznapi munkához. Ez volt az év legnagyobb tanulsága a ránk bízottaknak: mindent munkával lehet elérni. Gyermekeknek tanulás a dolga, a munkája, vagy alkothattunk valóban szép, igényes tárgyakat, amelyek másoknak is tetszenek. A munka lehet öröm, és van jutalma. Úgy érzem, lassan ez is természetessé válik.

Lassan. Lépésről lépésre. Sokan, akik a maguk gyülekezetében teszik ugyanezt,

ugyanerről számolhatnának be. Aki másokat felüdít, maga is felüdül. Boldog, aki részt vehet Isten országa munkálásában. Részt vehet ott, ahol él, azok között, akik körülveszik. Lehetőség és felelősség ez, melyből öröm fakad. Várhatok hát, hogy önmagamból legyen örömöm, vagy ordíthatok, hogy szűnjenek meg emberek és problémák, vagy megtehetem azt, ami módomban áll, és gazdagítva gazdagodhatok.

Gazdag ünnepet kívánok, kedves Olvasó!

Barnóczki Anita

Fény és árnyék egy helyen - Kontrasztkiállítás nyílt Miskolcon

A Miskolc-Felsővárosi Református Egyházközség altemploma ad helyet annak a kiállításnak, mely október 8-án nyitotta meg kapuit a nagyközönség felé az egyházkerület Ifjúsági Missziójának közreműködésével. A rendhagyó tárlat olyan multimédiás elemeket tartalmaz, amely a látogató minden érzékszervét megdolgoztatja, képekkel, kisfilmekkel, hangokkal gondolkodtat el, és igyekszik pozitív döntésekre juttatni a nézelődőt. A Kontrasztkiállítás – ahogyan a neve is mutatja – éles ellentétbe állítja ugyanazon témák fény- és árnyoldalait, ráadásul olyan kérdéseket boncolgat, amelyekről a fiatalok bár nem beszélnek, mégis talán előbb szembesülnek velük, mint érdemelnék és remélnék, útmutató impulzusok hiányában pedig könnyen a válasz nélküli sodródás lehet sorsuk. A kiállítás témái: családon belüli erőszak és példaképek, házasságkötés és válás, gyermekvállalás és abortusz, szenvedélybetegség és szabadság, hazaszeretet és kozmopolitizmus, öngyilkosság és az élet értelme, valamint a megváltás csodáját érintő kérdések. Az egyes témákhoz kapcsolódó anyagok kidolgozásában lelkészek, pszichológusok, addiktológusok, gyermekvédelmi szakemberek vettek részt, így a kiállítás szakmailag és sokszínűségében egyaránt kimagasló. A Kontrasztkiállítás – mely a REFORMÁTUS EGYHÁZ és a RENDŐRSÉG közös család- és ifjúságmentő projektje –

elsősorban a 14-26 év közötti fiatalokat célozza meg, de szeretettel várják a fiatal családokat, különböző cégek alkalmazottait vagy szervezetek tagjait. A kiállítást 14 éven aluliaknak nem ajánlott megtekinteni, őket csak kifejezetten szülői hozzájárulással engedik be. Nem Miskolc az első átlomása a figyelemfelkeltő anyagnak, eddig három helyszínen segítette a fiatalokat és a velük foglalkozó szakembereket, valamint a családokat: Kisvárdán csaknem 7.000, Nyíregyházán 14.000, míg Debrecenben 20.000 volt a látogatók száma. A miskolc-felsővárosi templom alagsorában található kiállítás egy labirintusban vezet végig a látogatót, amelyet végigjárva kilenc tematikus szobát lehet megtekinteni, a szobák közötti úton a következő témakört fotók, fény és hanghatások készítik elő. A legutolsó, a kilencedik pedig egy ún. „csend szoba”, ahol lehetőség van az elcsendesedésre, a látottak feldolgozására, amit igény szerint lelkipásztorok, pszichológusok, családgondozók is segítenek. A kiállítást a Miskolc és Miskolc-környéki középiskolák folyamatosan szervezeten is látogatják, a szervezők várják a gyülekezetekből érkező érdeklődőket is. Eddig mintegy 1000 fő látta az ifjúságmentő kiállítást, mely április 8-áig tekinthető meg.

Összeállította: Rácsok András
sajtó és kommunikációs referens

Gyakorlati információk Kontrasztkiállítás Miskolc

A kiállítás megtekinthető: 2011. Október 10. – 2012. Április 08. (2011. December 19. – 2012. Január 1. között zárva tartunk)

A kiállítás helyszíne a Miskolc-Felsővárosi Gyülekezet Temploma 3531 Miskolc, Györi kapu 61. (a Lézerpont Stúdió mellett). Megközelítés tömegközlekedéssel: IV, 2V villamossal, leszállás a Balázs Győző tér megállónál, vagy 1, 1A busszal, leszállás az Ába utcán. A gépkocsival vagy külön busszal érkezőknek ingyenes parkoló áll a rendelkezésére a helyszínen.

Csoportok számára előzetes bejelentkezés ajánlott, mivel a kiállításra 1 óra alatt maximum 60-70 főt lehet beengedni. A kiállítás megtekintése ingyenes!

Nyitva tartás: 2011. Október 10.-2012. Április 08.

Hétfő-Péntek: 10:00-17:00

Szombat: 10:00-14:00

Védett sáv: Hétköznap 10:00-14:00 között elsősorban a középiskolák csoportjai számára van fenntartva.

Nagyobb csoportokat előzetes bejelentkezés alapján egyéb időpontokban is tudnak fogadni.

Csoportok bejelentkezése, további információ kérhető:
Zsádon Zsuzsa, Vissza a világba ifjúsági iroda, vezető
30/602-3977
kontrasztkiskolc@gmail.com

A MAGYAR REFORMÁTUS EGYHÁZ ÉS A RENDŐRSÉG
CSALÁD- ÉS IFJÚSÁGMENTŐ PREVENCIÓS PROGRAMJA

2011. OKTÓBER 10. - 2012. ÁPRILIS 08.

3531 MISKOLC, GYŐRI KAPU 61.

NYITVATARTÁS:

ISKOLÁK SZÁMÁRA: H.-P. 10:00-14:00

CSALÁDOK, CÉGEK, MAGÁNSZEMÉLYEK SZÁMÁRA:

H.-P- 15:00-17:00; SZOMBATON 10:00-14:00

BŐVEBB INFORMÁCIÓ:

www.kontrasztkiallitas.hu

Nemzeti Fejlesztési Ügynökség
www.ujszechenyiterv.gov.hu
06 40 638 638

A projekt az Európai Unió támogatásával, az Európai Szociális Alap társfinanszírozásával valósul meg.

TÁMOP-5.2.5/B-10/2-2010-0084

Beszélgetés

oktatásról, nevelésről, küzdelmekről, örömekről

*Amikor először jártam az iskolájukban, a falra akasztott képek tűntek föl. Egyik-másik munka előtt meg kellett állnom: igényes, elgondolkodtató munkák, melyeket a diákok alkottak. Másodszor a gyermekeket figyelhettem meg rajzolva, táncolva, motiváltan, koncentráltan dolgozva, illetve a munkatársakat, akik mosolyogva, lelkesen magyarázták, hogyan élnek, tanítanak, milyen előadásra készülnek éppen. Az elkötelezettséget, a kemény munkából fakadó örömet nem lehet hazudni. Aki hallja őket, többet akar tudni, még akkor is, ha nincs köze sem a művészetekhez, sem az oktatáshoz. Aki látja őket, meg akarja találni mosolyuk és lelkesedésük titkát. Szerintem egy iskola hangulata függ a diákoktól és a tanároktól, végső soron azonban a vezetőn múlik. Mit szeretne, mit vár el, mit enged, mennyire dolgozik csapattagként, mire becsüli munkatársait, miben hisz: ezek határozzák meg egy oktatási intézmény kisugárzását. Ezek alapján érdemes megismernünk **Sziráki Szűcs Gábort**, a miskolci **Balázs Győző Református Líceum** igazgatóját. Irodájában beszélgetünk teázva. A finom illat fontos, és a bögre is, melyen egy fénykép az egyik érettségiző osztályt ábrázolja, amint az kiderül a büszkén közbeszúrt magyarázatból. Igazgató kezében bögrén gyermekek, fiatalok képe. Mosolyogva, szeretettel szól róluk. Nem véletlen, hogy először az iskola közösségéről kezdünk beszélgetni. Fontosnak tartja, talán fontosabbnak, mint saját történetét.*

Partré

- Iskolát építeni kiváló szakmai csapattal lehet. A kollégáim a kezdetekkor is mások voltak, mint az átlag. Művészetben, művészetért elhivatottan dolgozó pedagógusok, akik esetében kivétel nélkül megfigyelhető volt, hogy rendkívül hitelesek voltak a gyermekek számára. Mindannyian máshol tanítottunk, de találkoztunk az Alapfokú Művészetoktatási Intézményekben, amelyek rengeteg hibájuk ellenére a művésztanári társadalomban létre hoztak egy nagy értéket: összehozták a kollegákat. Elkezdtünk együtt gondolkodni, aktívan keresve a lehetőségeket. Ez a kilencvenes évek elején rendkívül fontos volt, mert a művészetet oktatók egymástól elszigetelődötten dolgoztak. Ekkor művészeti vagy munkaközösség vezetőként szervezhettem az oktatást és építhettem egy csapatot. Ez a gyakorlatban azt jelentette, hogy Miskolcon és a környező településeken általános iskolákat látogattam, megismerhettem a gyerekek munkáit, és egészen különleges szakmai műhelyeket fedezhettem fel. Élveztem a munkának ezt a részét, hogy olyan értékeket gyűjtögethettem, amelyek nem tudtak igazán megjelenni a nyilvánosság előtt.

- *Mi indította a művészeti oktatás felé?*

- Gyerekkoromtól evidencia volt, hogy tanító és pedagógus leszek, hiszen a családban a dédapámig visszamenőleg mindenki pedagógus volt, és jelenleg is a legtöbb családtagom pedagógus. Készültem

tehát erre a pályára és szisztematikusan végigjártam mindent: tanítóképzőt, tanárképzőt, középiskolai tanári szakot, Iparművészeti Egyetemet.

- *Az oktatás és egy iskola alapítása nem feltétlenül következik egymásból. Hogyan szánja magát az ember ilyen lépésre? Egyszer csak kikapott a fejéből, hogy csináljunk egy iskolát?*

- Az alapfokú művészeti oktatásnak már ismertem a gondjait, bajait, és mivel az Ötvös József Művészeti Szakközépiskolában tanítottam, a textileseknek voltam a gyakorlatvezetője, belenőttem abba a rendszerbe, átláttam a középiskolai szakképzést is, és kialakult bennem, hogy mi az, amit másként lehetne csinálni. Sokat beszélgettünk erről a kollegákkal. Akkor még vágyálomnak tűnt minden. Még kimondani is hatalmas dolognak tűnt, hogy „semiből iskolát létrehozni?”.

- *Ez hány embert jelent?*

- Akkor tíz-tizenkét embert jelentett, de mire végigharcoltuk az alakulással, alakítással kapcsolatos küzdelmeinket, pénztelenségünket, nincstelenségünket, öten-hatan maradtunk. Ma is együtt dolgozunk, és alapító tagoknak érezzük magunkat. Azt tudtuk a kollegáimmal együtt, hogy nem akarunk fenntartók lenni, de biztosítani kell a tárgyi feltételeket, helyet, eszközöket, és elkezdjük számba venni a lehetőségeket. Végül egy közhasznú kht.-hoz csatlakoztunk, de az egy hibás döntés volt. Amikor úgy döntöttünk, hogy nem tudunk együtt

dolgozni, akkor hoztunk létre alapítványt, hogy saját fenntartói lehessünk saját iskolánknak.

- *Ez a munka már ebben az épületben folyt?*

- Ebben az épületben, de ez akkor sem volt a miénk, és most sem a mi tulajdonunk. Kezelésbe kaptuk a tulajdonosoktól, használhatjuk, de fönn kell tartanunk. Ebben pedig nagyon fontos, hogy bár nincsen vagyonunk, de nincsen adósságunk sem. Hónapról hónapra azt osztottuk be, amink volt, és tartottuk az alapvető szempontot, hogy nem adósodhatunk el. Ebben jelentős segítségünkre van az a szülői közösség, amely tényleg komolyan veszi az iskola támogatását. 2005. szeptember 1-jén indultunk el tehát érettségi utáni két éves szakképzéssel – díszlettervező, fotó és grafika szakos osztállyal. 2006-ban indultunk a S.P.I.C. homlokzattal, megjelenéssel, és azazal a programmal, ahol a szakközépiskola már egységes az általános iskolával, amelynek tanulóit egy művészeti képzésben, szakmacsoportos alapozásban vesznek részt. Ezzel egy időben elindult tánccs szakképzésünk is.

- *Hány gyermek tanul itt?*

- 200-210 fő között van a tanulói létszámunk, és 15-20 fő között van a csoportlétszám. Ez volt az egyik fontos szempont a munkánk szervezésében. Olyan a pedagógiai programunk, hogy a gyerekek közel ötven órát töltenek itt egy héten, ami több mint egy felnőtt heti munkaideje, ezért meg kellett valósítanunk, hogy a lehető legkevesebb legyen a házi feladat, amihez szükség van a személyre szabott, differenciált oktatásra. Ez nem megy nagy osztálylétszám mellett.

- *A szülőkre visszatérve, mit láthatnak ők ebben az iskolában?*

- Stressz mentes környezetben, szeretettelgi légkörben, megalapozott oktatói munka folyik egész napos iskolai rendben. Az új köznevelési törvény most kezdi ezt csiszolgatni, ami nálunk már kikristályosodott, és nem csak az alsó tagozaton valósul meg. Törvényesen megoldható ugyanis a tényleges értékalapú nevelés, amelyhez idő kell, és amit nem lehet úgy megvalósítani, hogy a gyerekek hazamennek ebéd után, és majd otthon tanulják meg azt, amit az iskolában kellene. Az iskola magára vállalja a tanítás feladatát, és nem kell külön úzásra, zenetanulásra, tánccra hordani a gyermeket,

mert a délutáni időszámban a szülő szabadon kiválaszthatja, hogy milyen tehetség-gondozó programokban, művészeti tevékenységben vegyen részt a gyermek, melyik tanár nénihez menjen, milyen kurzust vegyen fel. Ezt a szülő dönti el. Valamennyi házi feladat persze nálunk is van, de nem a tanulásra, hanem a gyakorlásra. A hétvégét, szüneteket tiszteletben tartjuk, meghagyjuk a családoknak.

- *Ez nagyon sok engedélyeztetés, dokumentáció, felsorolni is nehéz lenne. Nehezen értelmezhető számomra, hogy aki művészként egy pedagógus lelkével gondolkodik, az mit kezdhet mindezekkel?*

- Erre nagyon tudatosan készültem, és a kollegáim is olyanok, akik átlátják az oktatási rendszert. Nem elegendő tehát csak az oktatáshoz vagy a művészeti tárgyakhoz értenem, hanem számviteli iskolát is végeztem, és jelenleg például a vállalkozási ismereteket is tanítom a diákoknak. A gazdálkodás kérdése megkerülhetetlen. A könyvvitel, ügyvitel, a közoktatás rendszere átlátható és kezelhető kell hogy legyen, tudnom kell, hogy mikor, mit, hogyan kell csinálnom. Saját magamban vezetőként mindig egyensúlyban kell tartanom, hogy mikor vagyok nagyon fiskális szemléletű, és mikor vagyok művészember. A tanítás nekem a kikapcsolódás. Kicsi iskola vagyunk, és úgy tudunk felszínen maradni, hogy jó csapatunk van. Pedig a művészeti oktatásban legnagyobb probléma, legnagyobb kérdés mindig a személyi feltétel. Ebben nagyon nagy szerencsém az, hogy a munkatársaim vállalták az iskolalétrehozás és a kezdeti lépések missziós munkáját. Ebben volt idő, amikor nem volt fizetés, amikor a sajátunkat kellett a közösbe belerakni, kapcsolatainkat megmozgatni, és ők vállalták. Vállalták az éjszakázást, a hetven-nyolcvan órás munkahetek sokaságát, de erre mondjuk, hogy valakinek hivatása van és nem munkája.

- *Hogyan lett ebből egyházi iskola?*

- A Miskolc-Felsővárosi gyülekezet tagjaként láttam azt az emberfeletti munkát, amit a tiszteletes úr véghezvittek a templomépítésben. Az ő küzdelmük párhuzamosan folyt a miénkkel. Egyébként Miskolc városának egyetlen olyan temploma sincs, amely olyan zseniális közösségi tér lenne, mint ez. Az együttgondolkodásban hamar kiderült, hogy van közös utunk, kö-

zös érdekünk. A bővülés – az iskoláé és a gyülekezeté. Ennek legjobb és legtermészetesebb módja a gyülekezetnek a saját iskoláját, az iskolának a saját gyülekezetét bővíteni. Ez a legtermészetesebb módja a

közösségi értékrendszer kialakításának. Mi ugyan megtaláltuk a közösségünket, azokat a családokat, akik bennünket választottak, de a kicsi iskolánkkal egy nagyobb közösségi háttér nélkül olyanok voltunk, mint egy kis ladik a háborgó tengeren. Most, hogy egy nagyobb közösséghez tartozunk, akár apróbb, hétköznapi kérdéseink megoldása is könnyebben megy.

- *Miért jó a református egyháznak, hogy köze lehet egy művészeti iskolához?*

- Ehhez végig kell gondolni az átalakulás eseményeit. Összehívtuk a szülői fórumot, a diákfórumot, bemutattam tiszteletes urat, elmondtuk az elképzeléseinket. Úgy fejeztük be a fórumot, hogy egyetlen ellenszavazat nem volt arra nézve, hogy egyházi iskolává alakuljunk. Ez pedig azt mutatja, amit egyébként is így gondolok, hogy a társadalmunkban van egy hatalmas igény, egy belső készítés a közösségek újraépítésére. Hiányérzetünk van, és az emberek szeretnének egymás felé fordulni. Amikor félénk próbálkozással eljöttek a szülők az első istentiszteletre, és megtapasztalták, hogy közösen éneklünk, átment az a több évszázados liturgiai hagyomány, az az érték, amit másként nagyon nehezen tudott volna az egyház eljuttatni ezekhez a családokhoz. Most már azzal találkozom, hogy sok szülő büszkeséggel gondol arra, hogy a gyer-

meke egyházi iskolába jár. Persze vannak olyan dolgok, amivel nem tudnak azonosulni, de tiszteletes úr karizmatikus egyéniségével nagyon sokat tett a gátak ledöntéséért. Ő tudja, hogy nem lehet teljesíthet-

len elvárásokat támasztani egyházként, és az igényeket és elvárásokat igazítani kell a családok életéhez.

- *Milyen örömei, sikerei vannak?*

- A legnagyobb sikernek azt élem meg, amikor egy iskolai kudarcokkal teli gyermek kerül a mi iskolánkba, lehajtott fejjel jön, esetleg egy szubkulturális stílust képviselve, nem néz a felnőtt szemébe, inkább eltakarja a szemét az öltözékével vagy a hajával, és ez a gyerek rövid idő múlva képes beszélgetni, a szemembe nézni és mosolyogni. A mai világban sajnos már egyre kevesebb egészséges család van. Esetenként olyan alapvető dolgok hiányoznak, hogy nem ülnek otthon egy asztalhoz, inkább a tévé előtt fotelban esznek, itt az iskolában azonban együtt étkeznek a tanárokkal, közben beszélgetnek, és megtanulják, hogyan kell.

Szívesen hallgattam volna tovább az Igazgató Urat, de tudtam, hogy hosszabb nem lehetek: két oldalam lesz. Jó lett volna hallani a gyermekekről, a további jó példákról. Helyette álljon itt anynyi: aki többet szeretne tudni, „járjon utána”. Ez ugyanis olyan iskola, ahol a vendéget is szeretettel látják.

A beszélgetést készítette és szerkesztette:
Barnóczki Anita

A Bolsec-ügy

Hieronymus Bolsec francia karmelita szerzetes volt, s miután kilépett a rendből megházasodott, elhagyta Franciaországot és orvosként tevékenykedett. 1550-ben telepedett le Genfben. Ügyének rövid áttekintése arra szolgál, hogy beleláthassunk valamennyire a korabeli társadalmi-politikai viszonyokba, s egy megtörtént esemény példáján szemléltessük az egyház és társadalom, vallás és politika eléggé bonyolult összefüggéseit a reformáció korában.

Bolsec 1551 tavaszán bírálni kezdte az eleve elrendelésről Kálvin által kifejtett nézetet. Hangoztatta, hogy „Kálvin Istene képmutató és hazug, s mint a bűnösök patrónusa, rosszabb a sátánnál.” A tanács figyelmeztette őt, Kálvin pedig személyesen adott magyarázatot teológiai álláspontjáról, de Bolsecet nem tudta meggyőzni. Bolsec a konzisztóriumot is megkereste kifogásaival, elismerte a kiválasztást, de csak pozitív értelemben, tagadta ugyanis az elvettetésről szóló tanítást (kettős predestináció). Kifejtette, hogy Isten mindenkit kiválasztott, az üdvösséget mindenkinek felajánlotta, hogy mégsem fogadja el azt minden ember, az a szabad akarat, az ember szabad választásának bizonyítéka. Talán feledésbe merült volna a kérdés, ha Bolsec nem érzi úgy, hogy a széles nyilvánosság előtt is ki kell fejtenie nézeteit. Vagy csak a helyzet adta lehetőséget ragadta meg. Ugyanis egy októberi kongregáción, azaz olyan istentiszteleten, amikor a laikusok is felszólalhattak, a lelkész a Jn 8,47 alapján a predestináció szellemében prédikált, Bolsec félbeszakította a prédikátort, hamisnak nevezte a tanítást, szidalmazta a lelkészeket, figyelmeztette őket, hogy ne vigyék tévelygésbe a népet. Kálvin, aki az istentiszteletre időközben megérkezett, vitába szállt Bolsecel, Szentírásbeli érvei mellett Augustinusra hivatkozva. A városban tartózkodó és itt jelen lévő Farel szintén szólt a gyülekezetnek. A történetek hatására egy városi előjáró letartóztatta Bolsecet, az indok a közbéke megzavarása volt. Ezt követően hetekig tartó vita kezdődött Bolsec és Kálvin között, s mert az előbbi a svájci lelkészekre hivatkozott, az

ügy messze túlnőtt Genf határain. A megkérdezett teológusok Kálvin mellett foglaltak állást, de a kérdést nem tartották olyan súlyúnak, hogy ne lehessen kompromisszumos megoldást találni a per kimenetelére nézve. A genfi tanács, hogy elejét vegye az ügy mentén kibontakozó további viszályoknak, 1551 decemberében száműzte Bolsecet.

Kálvin ragaszkodott Bolsec megbüntetéséhez, ellenkező esetben ugyanis rajta marad a „hamis tanító” bélyege, ami az adott helyzetben tökéletesen ellehetlenítette volna őt, s nem csak Genfben. (Egyébként Bolsec Kálvin halála után tizenhárom évvel kiadott egy őt gyalázó könyvet, képtelen rágalmaikat több későbbi történeti munkában is tényként kezelték.)

A vita tárgya tisztán teológiai kérdés volt, Bolsecet mégis a polgári hatóság vette őrizetbe. A reformáció korában nem lehetett szétválasztani teológiát és politikát. Ez igen fontos szempont, a következő fejezet megértéséhez nélkülözhetetlen.

Dienes Dénes

Szarka Miklós: Hatszemközt

Égető kérdések – éltető válaszok

Ajánló

Gyermekvárás, egyszülős család, szegénység, történelmi viharok hatása a családra – csak egy néhány a könyvben szereplő témákból. Ezek sokak életében olyan kérdéseket vetnek fel, amelyeket már nem lehet a család belső köreibben, házastársak között néyszemközt megbeszélni, hanem hatszemközt egy segítő szakemberrel megosztva kell keresni a megoldásokat.

A szakember, aki segít olvasóinak tájékozódni ezekben a kérdésekben egyszerre lelkipásztor és családterapeuta, és a lelkigondozói esetek leírásában és feldolgozásában lélektan ismeretei összefonódnak keresztyén, biblikus szemléletével.

Ajánljuk ezt a könyvet mindenkinek, aki nyitott az ige fényében átgondolni saját életkérdéseit és azoknak a segítő szakembereknek, akik nap mint nap melléállnak az elakadt életeknek.

„Egy-egy léleknek és kapcsolatnak a története olyan, mint egy csepp az óceánból, megtalálható benne az egész óceán kémiája. Egy lélek és egy kapcsolat a társadalmi változásoknak egy cseppje, egy egész társadalom válságának vegyelemzése ehévezhető belőle. Az élő, éltető bibliai ige tisztíthat lelket, egyént, családot és társadalmat.” (Részlet a könyvből)

Szarka Miklós református lelkész, pár- és családterapeuta, klinikai lelkigondozó, 1991-től 2010-ig a Református Házasság- és Családsegítő Szolgálat szervezője, munkatársa majd vezetője.

www.kalvinkiado.hu

Szarka Miklós: Hatszemközt

Égető kérdések – éltető válaszok

ISBN: 978 963 558 170 2

A/5 méret, 156 oldal, kartonkötés

Ára: 990Ft

Műsoraink az interneten is
élőben hallgathatók:

www.euradio.hu

Debrecen FM 94.4 MHz

Kisújszállás FM 103.2 MHz

Mezőkövesd FM 102.1 MHz

Miskolc FM 90.4 MHz

Nyíregyháza FM 100.5 MHz

Szeged FM 87.9 MHz

Záhony FM 90.4 MHz

A REFORMÁTUS ÉRTÉKADÓ
2012-ben is az
értékek hullámhosszán

Európa RÁDIÓ

Imádság Újév napjára

Újra eltelt egy év, Mennyei Atyánk! Köszönjük, hogy még tartott a kegyelmi idő, és nem ijeszt az sem, hogy ezzel az elszámolás ideje is közeleg: hiszen a Te irgalmadban vigaszra találunk. Új év áll előttünk, új elvárásokkal, és valóban megtörten, gondterhelten indulunk tovább, hisz nem tudjuk és nem akarjuk eltitkolni, hogy a múltban a szem gyönyörűsége elkápráztatott, a bosszú édessége tévútra csábított, a harag engesztelhetetlenné tett, és a hideg szív messze szökött előled; és mégsem lépünk át egészen üres kézzel az új évbe, hiszen ezeket is magunkkal visszük: emlékeket a reszkető kételyről, mely nyugalomra talált, a csendes aggodalomról, mely elcsitult, a földre görnyedt elméről, mely újra felemeltetett, a boldog reménységről, mely meg nem szégyenült. Igen, és amikor elménk csüggedt pillanataiban erősíteni és bátorítani akarjuk magunkat a nagy emberek emlékével, akik a Te kiválasztott eszközeid, akik a nehéz támadásokban, a szív rettegésében is megőrizték szabad értelmüket, megtörhetetlen bátorságukat, a megnyílt ég látását, így akarjuk mi is megvallani hitünket azzal a bizonyossággal, hogy bár hozzájuk mérve a mi bátorságunk gyávaság, a mi hatalmunk tehetetlenség, azért Te mindig ugyanaz maradsz, ugyanaz a hatalmas Isten, aki megvizsgálja a lelkeket a próbatételben, ugyanaz az Atya, akinek akarata nélkül egy verebecske sem esik le a földre. Ámen.
(Sören Kierkegaard)

Helyesbítés

Előző számunk „Körzeti női konferencia Selyeben” c. írásának egy mondatába tartalmi változtatás és tévedés került a szerkesztőség részéről történt szövegkorrekció során. A mondat eredetileg így szól: „Csak néhány nevet kiemelve hallhattunk: Lídiáról, Priscilláról, Fébéről, de Bora Katalinról, hallhattuk, hogy miként gondolt Kálvin feleségére, mint segítőtársára.” A Sárospataki Református Lapok szerkesztőbizottsága ez úton kér elnézést figyelmetlenségéért az írás szerzőjétől és az előadótól is.

A TISZÁNINNEI REFORMÁTUS
EGYHÁZKERÜLET TOVÁBBKÉPZŐ
ÉS SZABADIDŐ KÖZPONTJA
MÁLYIBAN

IDEÁLIS EGYÉNI, CSALÁDI ÉS CSOPORTOS ÜDÜLÉSRE, TÁBOROK, KONFERENCIÁK, KÉPZÉSEK SZERVEZÉSÉRE AKÁR 100 FŐIG TELJES ELLÁTÁSSAL!
TEL.: 30-823-5850, E-MAIL: MECSESKOZPONT@GMAIL.COM, WEB: WWW.MECSES.TIREK.HU

Legyen rendszeres látogatója a Tiszáninnyi Református Egyházkerület honlapjának, ahol megoszthatja gyülekezetét, közössége eseményeit, ajánlhatja programjait a világháló nagyközönségének!

- olvasson friss egyházi híreket
- nézze meg, milyen programok lesznek kerületünkben
- épüljön napi igemagyarázataink által
- készítsen gyülekezetének saját honlapot
- kutasson a Sárospataki Református Lapok archívumában

www.tirek.hu
tiszáninnyi reformátusok a világhálón